

I. DISPOSICIÓN XERAIS**CONSELLERÍA DE CULTURA, EDUCACIÓN E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA**

DECRETO 81/2018, do 19 de xullo, polo que se establece o currículo dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 das ensinanzas de idiomas de réxime especial na Comunidade Autónoma de Galicia.

A Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, foi modificada pola Lei orgánica 8/2013, do 9 de decembro, para a mellora da calidade educativa nalgúns aspectos concernentes ás ensinanzas de idiomas de réxime especial. Así, no seu artigo 59.1, a Lei orgánica 2/2006 establece que estas ensinanzas se organizan nos niveis básico, intermedio e avanzado e que os ditos niveis se corresponderán, respectivamente, cos niveis A, B e C do Marco común europeo de referencia para as linguas (MCERL), que se subdividen, pola súa vez, nos niveis A1, A2, B1, B2, C1 e C2.

En consonancia co disposto nos artigos 6 bis.1.e) e 6 bis.3 da Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, o Goberno fixou no Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro, as exixencias mínimas do nivel básico para os efectos de certificación e o currículo básico dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 dos idiomas impartidos nas escolas oficiais de idiomas, co fin de asegurar unha formación común e garantir a validez dos certificados correspondentes.

Igualmente, o artigo 59.1 da dita Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, establece que as ensinanzas do nivel básico terán as características e a organización que as administracións educativas determinen, e o artigo 60.1 dispón que as ensinanzas de idiomas correspondentes aos niveis intermedio e avanzado serán impartidas nas escolas oficiais de idiomas.

Xa que logo, este decreto establece o currículo dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 dos idiomas impartidos nas escolas oficiais de idiomas fixados no citado Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro.

De conformidade co exposto, por proposta do conselleiro de Cultura, Educación e Ordenación Universitaria, no exercicio da facultade outorgada polo artigo 34.5 da Lei 1/1983, do 22 de febreiro, de normas reguladoras da Xunta e da súa Presidencia, logo do ditame do Consello Escolar de Galicia, de acordo co Consello Consultivo de Galicia, e logo de

deliberación do Consello da Xunta de Galicia, na súa reunión do día dezanove de xullo de dous mil dezaioito,

DISPOÑO:

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto e ámbito de aplicación*

1. Este decreto ten por obxecto fixar o currículo dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 das ensinanzas de idiomas de réxime especial, de conformidade co establecido no Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro.

2. Así mesmo, regula as condicións en que se poden obter os certificados acreditativos da superación dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 destas ensinanzas, así como os seus efectos e a documentación académica necesaria para garantir a mobilidade do alumnado.

3. Esta disposición ten, igualmente, a finalidade de regular os requisitos mínimos das escolas oficiais de idiomas no relativo á relación numérica entre estudantes e profesorado, instalacións docentes e número de postos escolares.

4. Este decreto é de aplicación nas escolas oficiais de idiomas da Comunidade Autónoma de Galicia e nas súas seccións.

Artigo 2. *Finalidade*

1. As ensinanzas de idiomas de réxime especial teñen a finalidade de capacitar o alumnado para o uso axeitado dos idiomas, fóra do réxime ordinario do sistema educativo, e facilitarlle o desenvolvemento da capacidade de adquirir, actualizar, completar e ampliar a competencia comunicativa en linguas estranxeiras, ao longo da vida, para o seu desenvolvemento persoal e profesional.

2. As escolas oficiais de idiomas son os centros docentes públicos en que se ofrecerán contextos para a aprendizaxe e a práctica de idiomas. Nelas deberase fomentar especialmente o estudo das linguas oficiais dos Estados membros da Unión Europea, das linguas

cooficiais existentes en España e do español como lingua estranxeira. Así mesmo, facilítase o estudo doutras linguas que, por razóns culturais, sociais, económicas ou de oportunidade resulten de especial interese.

3. Nas ensinanzas de idiomas de réxime especial teranse en conta as especificacións que se establecen no Decreto legislativo 2/2015, do 12 de febreiro, polo que se aproba o texto refundido das disposicións legais da Comunidade Autónoma de Galicia en materia de igualdade, especialmente nos seus artigos 17.1 e 18, así como as prescricións do artigo 24 da Lei orgánica 3/2007, do 22 de marzo, para a igualdade efectiva de mulleres e homes, como garantía dunha educación acorde co principio de igualdade.

CAPÍTULO II

Organización, oferta e currículo

Artigo 3. *Organización das ensinanzas*

1. Nivel básico A1 e A2:

a) As ensinanzas de nivel básico A1 e A2 dos idiomas francés, inglés e italiano desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas. Non obstante o anterior, este nivel poderá organizarse en dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas.

b) As ensinanzas de nivel básico A1 e A2 do idioma alemán desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas.

c) As ensinanzas de nivel básico A1 e A2 dos idiomas árabe, chinés, ruso e xaponés desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas. Non obstante o anterior, este nivel poderá organizarse en tres cursos académicos cunha duración de 360 horas nos idiomas chinés e xaponés.

d) As ensinanzas de nivel básico A1 e A2 de español como lingua estranxeira, galego e portugués desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas. Non obstante, este nivel tamén se poderá organizar nun curso cunha duración total de 60 horas.

2. Organización das ensinanzas de nivel intermedio B1:

a) As ensinanzas de nivel intermedio B1 dos idiomas francés, inglés, italiano e portugués desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas.

b) As ensinanzas de nivel intermedio B1 dos idiomas alemán e ruso desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas.

c) As ensinanzas de nivel intermedio B1 dos idiomas árabe, chinés e xaponés desenvolveranse ao longo de tres cursos académicos, cunha duración total de 360 horas.

d) As ensinanzas de nivel intermedio B1 de español como lingua estranxeira e galego desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas. Non obstante, este nivel tamén se poderá organizar nun curso cunha duración total de 60 horas.

3. Organización das ensinanzas de nivel intermedio B2:

a) As ensinanzas de nivel intermedio B2 dos idiomas francés, inglés, italiano e portugués desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas.

b) As ensinanzas de nivel intermedio B2 do idioma alemán desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas.

c) As ensinanzas de nivel intermedio B2 dos idiomas árabe, chinés, ruso e xaponés desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración de total de 240 horas.

d) As ensinanzas de nivel intermedio B2 de español como lingua estranxeira e galego desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas.

4. Organización das ensinanzas de nivel avanzado C1:

a) As ensinanzas de nivel avanzado C1 dos idiomas alemán, francés, inglés, italiano e portugués desenvolveranse ao longo de dous cursos académicos, cunha duración total de 240 horas.

b) As ensinanzas de nivel avanzado C1 de español como lingua estranxeira e galego desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas.

5. Organización das ensinanzas de nivel avanzado C2:

As ensinanzas de nivel avanzado C2 dos idiomas alemán, francés, inglés, italiano, español como lingua estranxeira, galego e portugués desenvolveranse ao longo dun curso académico, cunha duración total de 120 horas.

6. A consellería competente en materia de educación poderá organizar as ensinanzas destes niveis en cursos de competencia xeral, que inclúan as actividades de comprensión de textos orais e escritos, produción e coprodución de textos orais e escritos e de mediación para cada nivel, ou por competencias parciais correspondentes a unha ou máis das ditas actividades de lingua.

Artigo 4. *Cursos de especialización*

1. Ademais do establecido no artigo anterior, a consellería competente en materia de educación poderá organizar cursos para a actualización, perfeccionamento e especialización de competencias en idiomas dirixidos ao profesorado e outros colectivos profesionais, e, en xeral, a persoas adultas con necesidades específicas de aprendizaxe de idiomas.

2. Os cursos especializados deberán ter como obxectivo desenvolver a competencia nunha ou en varias actividades lingüísticas, ben de xeito xeral ou ben aplicadas a campos ou perfís profesionais concretos.

3. A consellería competente en materia de educación establecerá o procedemento para a certificación destes cursos, tendo en conta a correspondencia de cada certificado cos descritores dos niveis do MECRL.

4. As escolas oficiais de idiomas poderán, consonte o que estableza a consellería competente en materia de educación, deseñar cursos especializados como parte da súa oferta educativa.

Artigo 5. *Oferta e modalidades*

1. A consellería competente en materia de educación determinará os idiomas que se poden impartir nas escolas oficiais de idiomas seguindo criterios de pertinencia e impacto.

2. As ensinanzas de idiomas de réxime especial poderán cursarse nas modalidades presencial e a distancia, de acordo co procedemento que estableza a consellería competente en materia de educación.

3. As persoas non escolarizadas nas modalidades establecidas no punto anterior poderán obter os certificados de cada un dos niveis dos idiomas autorizados, mediante a superación de probas específicas de certificación, a través de probas libres.

4. As ensinanzas a que se refire este artigo desenvolveranse de acordo co calendario escolar que estableza anualmente a consellería competente en materia de educación.

Artigo 6. *Currículo*

1. O currículo para os niveis básico, intermedio e avanzado é o establecido no anexo I.

2. A consellería competente en materia de educación establecerá o procedemento para a elaboración das guías curriculares de cada idioma, que serán comúns para todos os centros, e que deberán desenvolverse mediante as correspondentes programacións didácticas, nas cales constará, polo menos, a secuencia de contidos e criterios de avaliación, os mínimos exixibles, os criterios de cualificación e de promoción, o enfoque metodolóxico e a atención á diversidade.

3. Todas as ensinanzas que se impartan nas escolas oficiais de idiomas de Galicia deberán contar coa oportuna programación didáctica.

4. O profesorado desenvolverá a súa actividade docente de acordo co establecido na programación xeral anual e na programación didáctica do idioma correspondente.

5. Os centros docentes disporán da necesaria autonomía pedagóxica e organizativa. Favorecerase o traballo en equipo do profesorado e estimularase a súa actividade investigadora a partir da práctica docente.

Artigo 7. *Principios metodolóxicos*

1. As ensinanzas de idiomas estarán orientadas ao desenvolvemento das distintas actividades de lingua, polo que se deberá abordar o ensino do idioma desde unha perspectiva de uso. Para iso, deberase concibir a aula como un espazo onde se dean situacións comunicativas reais ou simuladas en que o alumnado participe e poida levar a cabo as actividades de comprensión, produción e mediación propias de cada nivel. Nestas situacións procurarase activamente a erradicación de calquera tipo de acción ou comportamento que

implique unha linguaxe sexista, o cuestionamento de estereotipos de xénero desigualitarios ou calquera outro que puidese considerarse discriminatorio por orixe, raza ou condición.

2. Os enfoques metodolóxicos estarán orientados á acción e crearán contextos de aprendizaxe que, por unha parte, axuden a cada estudante a atopar as súas propias estratexias de aprendizaxe e que, por outra banda, fomenten a autonomía do alumnado para que poida aproveitar ao máximo todas as ocasións para mellorar a propia capacidade de comunicación, tanto na aula coma fóra dela.

CAPÍTULO III

Acceso, matrícula, avaliación, promoción e permanencia

Artigo 8. Acceso e matrícula

1. Para acceder ás ensinanzas de idiomas será requisito imprescindible ter dezaseis anos feitos no ano en que se comecen os estudos. Poderán acceder, así mesmo, as persoas maiores de catorce anos para seguir as ensinanzas dun idioma distinto do cursado na educación secundaria obrigatoria como primeira lingua estranxeira.

2. Os certificados dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2 e avanzado C1 darán acceso ás ensinanzas dos niveis básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2, respectivamente, en cada un dos idiomas.

3. Os diplomas de español como lingua estranxeira (DELE) dos niveis A1, A2, B1, B2 e C1, regulados no Real decreto 264/2008, do 22 de decembro, polo que se modifica o Real decreto 1137/2002, do 31 de outubro, permitirán o acceso, respectivamente, ás ensinanzas de español como lingua estranxeira dos niveis básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 impartidas nas escolas oficiais de idiomas.

4. Os certificados oficiais acreditativos dos niveis de coñecemento da lingua galega, Celga 1, Celga 2, Celga 3 e Celga 4 permitirán o acceso, respectivamente, ás ensinanzas de galego dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2.

5. A consellería competente en materia de educación regulará o procedemento para que as persoas aspirantes que acrediten o dominio das competencias requiridas poidan acceder a calquera curso dun idioma, ben a través de probas de acceso ou ben a través das validacións que oportunamente se establezan.

6. Así mesmo, no caso dos cursos para a actualización, perfeccionamento e especialización de competencias en idiomas dirixidos ao profesorado e outros colectivos profesionais, e, en xeral, a persoas adultas con necesidades específicas de aprendizaxe de idiomas, así como os cursos organizados por competencias parciais, a consellería competente en materia de educación determinará, en cada caso, os requisitos e o procedemento para o acceso e a matrícula, e poderá delegar esta responsabilidade nas escolas oficiais de idiomas.

7. A consellería competente en materia de educación establecerá as normas de admisión e matrícula, así como as condicións dos traslados de centro.

Artigo 9. *Avaliación, promoción e permanencia*

1. A consellería competente en materia de educación regulará o procedemento de avaliación, promoción e permanencia do alumnado, que, en todo caso, se axustará ao disposto nos puntos seguintes.

2. A avaliación da aprendizaxe do alumnado realizarase tomando como referencia os obxectivos, as competencias comunicativas, os contidos e os criterios de avaliación do currículo correspondente, concretados nas programacións didácticas de cada idioma.

3. O grao de dominio lingüístico verificarase mediante o uso práctico da lingua en situacións de comunicación, auténticas ou simuladas, e en todas as actividades lingüísticas establecidas no currículo correspondente.

4. As cualificacións definitivas obtidas polo alumnado nas ensinanzas oficiais de idiomas expresaranse mediante os termos de «apto» ou «apta», e «non apto» ou «non apta», podendo certificarse a cualificación numérica obtida.

5. A cualificación positiva final permitiralle ao alumnado a promoción ao curso seguinte dentro do mesmo nivel.

6. A superación das ensinanzas establecidas para o derradeiro curso de cada nivel, a través das probas correspondentes, conducirá á obtención do certificado deste e permitirá o acceso ao seguinte nivel.

7. O alumnado que non supere todas as actividades de lingua establecidas no currículo de cada curso do nivel correspondente deberá repetir o curso.

8. A consellería competente en materia de educación deberá garantir o dereito do alumnado a ser avaliado consonte criterios obxectivos.

9. A permanencia en cada nivel das ensinanzas de idiomas na modalidade presencial será, como máximo, do dobre da duración establecida na normativa vixente para cada nivel dos diferentes idiomas.

CAPÍTULO IV

Documentos de avaliación e certificacións

Artigo 10. *Documentos de avaliación*

1. Os documentos oficiais que deben ser utilizados na avaliación para as ensinanzas de idiomas de réxime especial serán os seguintes: o expediente académico e as actas de cualificación. A consellería competente en materia de educación establecerá os modelos que correspondan.

2. Dos documentos referidos no parágrafo anterior, o expediente académico considérase o documento básico que garante o traslado do alumnado entre os distintos centros, e deberá incluír, cando menos:

- a) Os datos de identificación do centro e os datos persoais do alumnado.
- b) Os datos de matrícula, modalidade de ensinanza, idioma, nivel, curso e modalidade de curso (competencia xeral ou por actividades de lingua).
- c) As cualificacións obtidas por ano académico.
- d) Se é o caso, o acceso directo a cursos e niveis, a renuncia de matrícula, a superación do número de convocatorias establecido, o traslado a outro centro, o cambio de modalidade de ensinanza ou o alumnado con diversidade funcional.
- e) A proposta de expedición dos certificados de nivel correspondente.
- f) A estrutura de niveis e cursos, así como o número mínimo de horas lectivas por curso, de acordo co establecido neste decreto.

3. A custodia, confidencialidade e arquivamento dos expedientes académicos correspóndelles aos centros, de acordo coa normativa vixente de protección de datos de carácter persoal.

4. O alumnado poderá solicitar a certificación dos datos recollidos no seu expediente académico, que será asinada pola secretaría do centro co visto e prace da dirección.

5. As actas de cualificación expediranse ao rematar cada un dos cursos de cada nivel. Estas actas incluirán a relación nominal do alumnado xunto coa cualificación do curso, serán asinadas polo profesorado do departamento didáctico correspondente e deberán contar co visto e prace da xefatura do departamento.

Artigo 11. *Certificacións*

1. Para obter os certificados, tanto de competencias xerais como de competencias parciais, de cada nivel será necesaria a superación dunhas probas específicas de certificación, que se elaborarán, se administrarán e se avaliarán nas condicións que a consellería competente en materia de educación determine, de acordo cos estándares que estableza o Goberno.

2. A consellería competente en materia de educación organizará, polo menos, unha convocatoria anual de probas para a obtención dos certificados de competencia xeral dos niveis e idiomas impartidos no seu ámbito de xestión.

3. Correspóndelle ao profesorado das escolas oficiais de idiomas a elaboración, administración e avaliación das probas para a obtención dos certificados dos niveis regulados neste decreto, nos termos que estableza a consellería competente en materia de educación.

4. Sen prexuízo do establecido no número anterior, a consellería competente en materia de educación determinará as condicións en que o profesorado especialista en linguas estranxeiras deba participar na elaboración, administración e avaliación das probas para a obtención dos certificados dos niveis básico A1 e básico A2 dos idiomas que se determinen.

5. No deseño e na avaliación das ditas probas tomaranse como referencia os obxectivos, as competencias, os contidos e os criterios de avaliación establecidos para cada nivel e actividade de lingua nos currículos correspondentes para cada un dos idiomas.

6. No caso do alumnado con diversidade funcional, o deseño, a administración e a avaliación das probas para a obtención dos certificados terán que basearse nos principios de igualdade de oportunidades, non discriminación e compensación de desvantaxes. Os procedementos de avaliación conterán as medidas que resulten necesarias para a súa adaptación ás necesidades especiais deste alumnado.

7. Seguindo as recomendacións do Consello de Europa sobre o uso do Portfolio europeo das linguas, ao alumnado que non supere a totalidade das probas correspondentes ao certificado de competencia xeral dalgún nivel poderáselle expedir, por petición propia, unha certificación académica de alcanzar o grao de dominio requirido naquelas actividades de lingua que as probas respectivas avalíen, de acordo co que estableza a consellería competente en materia de educación.

8. A consellería competente en materia de educación facilitará a realización de probas homologadas para obter a certificación oficial do coñecemento das linguas cursadas polo alumnado de educación secundaria e formación profesional.

9. A consellería competente en materia de educación expedirá, por proposta das escolas oficiais de idiomas, os certificados correspondentes aos niveis intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 do alumnado que supere as exixencias académicas establecidas para eses niveis. Os certificados correspondentes aos niveis básico A1, básico A2 e intermedio B1 serán expedidos polas propias escolas oficiais de idiomas.

10. A consellería competente en materia de educación determinará as condicións en que se deberán expedir os certificados correspondentes aos niveis básico A1, básico A2 e intermedio B1, así como os certificados de competencias parciais.

11. Os certificados do nivel básico deberán incluír, como mínimo, os datos seguintes: órgano que o expide, datos do alumnado (nome e apelidos; DNI ou NIE ou, na súa falta, número de pasaporte; data e lugar de nacemento), idioma e nivel (básico), nivel do Marco común europeo de referencia para as linguas (A1 ou A2), e data de expedición.

12. Os certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 deberán incluír, como mínimo, os datos seguintes: denominación do certificado (na modalidade de certificación parcial, engadiranse a actividade ou actividades de lingua avaliadas), órgano que o expide, datos do alumnado (nome e apelidos; DNI ou NIE ou, na súa falta, número de pasaporte; data e lugar de nacemento), idioma, nivel (intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 ou avanzado C2) e data de expedición.

CAPÍTULO V**Dos requisitos mínimos das escolas oficiais de idiomas****Artigo 12. *Postos escolares e ratios***

1. As escolas oficiais de idiomas terán, como máximo, 30 estudantes por unidade escolar nos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1 e intermedio B2, e 25 estudantes nos niveis avanzado C1 e avanzado C2.

2. O número de postos escolares das escolas oficiais de idiomas fixarase nas correspondentes disposicións polas que se autorice a súa apertura e posta en funcionamento, tendo en conta o número máximo de estudantes por unidade escolar que se establece no punto anterior, e a capacidade do centro.

3. A consellería competente en materia de educación determinará o número mínimo de alumnado a partir do cal poderán constituírse os distintos grupos nos distintos niveis.

Artigo 13. *Instalacións e recursos*

Con carácter xeral, as escolas oficiais de idiomas deberán situarse en edificios independentes, destinados exclusivamente a uso docente, e deberán cumprir as condicións hixiénicas, acústicas, de habitabilidade e de seguridade exixidas na lexislación, e contar, como mínimo, coas instalacións seguintes:

a) O número de aulas que se precisen, cunha superficie mínima de 30 metros cadrados, para que, de acordo co horario de funcionamento do centro, o número de postos escolares, a relación entre profesorado e estudantes, e os idiomas ofrecidos, se poida garantir o horario lectivo que se estableza no plan de estudos. Así mesmo, cada aula deberá dotarse dun equipamento audiovisual apropiado para estas ensinanzas. En calquera caso, cada posto escolar deberá dispor dun espazo mínimo de 1,5 metros cadrados.

b) Para os idiomas menos demandados e para as clases complementarias poderase dispor de aulas de menos de 30 metros cadrados, garantindo, en todo caso, o espazo mínimo por posto escolar.

c) Unha biblioteca de 75 metros cadrados, como mínimo, que contribúa a cumprir os obxectivos curriculares do centro e que dispoña de fondos bibliográficos, de documenta-

ción electrónica en diferentes soportes, e de equipamentos multimedia suficientes para facilitar o acceso do alumnado á cultura propia das linguas estranxeiras e a utilización das tecnoloxías da información e da comunicación para a autoaprendizaxe.

d) Unha sala multimedia de 120 metros cadrados con 30 postos informáticos fixos conectados en rede.

e) Os espazos que cumpran destinados á localización de, cando menos, 25 postos multimedia para autoaprendizaxe distribuídos nos respectivos espazos.

f) Unha sala de usos múltiples de, como mínimo, 100 postos, con acústica, acondicionamento técnico e escenario apropiados para diversas actividades.

g) Aseos e servizos hixiénico-sanitarios en número adecuado á capacidade do centro, tanto para o alumnado como para o profesorado, e espazos para almacén.

h) Despachos para a función directiva, un despacho de xefatura de estudos, unha secretaría, unha sala de profesorado e espazos para os departamentos, de tamaño adecuado ao número de postos escolares e de idiomas autorizados.

i) Espazos axeitados para reunións de asociacións do alumnado.

Disposición adicional primeira. *Equivalencia de ensinanzas*

O réxime de equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro, as reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo, as ensinanzas a que se refire o Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, e as ensinanzas reguladas polo Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro, é o que se especifica no anexo II.

Disposición adicional segunda. *Alumnado con diversidade funcional*

1. Os centros deberán cumprir as disposicións establecidas no Real decreto lexislativo 1/2013, do 29 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral de dereitos das persoas con discapacidade e da súa inclusión social.

2. A consellería competente en materia de educación deberá adoptar as medidas oportunas para o acceso ao currículo do alumnado con diversidade funcional. En todo caso, estas adaptacións deberán respectar no esencial os obxectivos fixados neste decreto.

Disposición adicional terceira. *Convenios de colaboración*

A consellería competente en materia de educación poderá establecer convenios de colaboración con institucións, organismos e empresas públicas ou privadas, de ámbito local, estatal e internacional, para contribuír á mellora da aprendizaxe de idiomas estranxeiros.

Disposición adicional cuarta. *Extensión da oferta educativa*

1. Coa finalidade de potenciar a aprendizaxe de idiomas e de utilizar eficazmente os recursos humanos existentes nos centros docentes públicos, a consellería competente en materia de educación poderá adoptar as medidas que cumpran para a extensión gradual das ensinanzas especializadas de idiomas a todas as comarcas da Comunidade Autónoma de Galicia.

2. Así mesmo, e sen prexuízo do establecido no artigo 1.4 deste decreto, a consellería competente en materia de educación deberá determinar as condicións en que se poida impartir o nivel básico noutros centros docentes públicos, seguindo criterios de equidade territorial en materia de educación e emprego.

Disposición adicional quinta. *Adaptación na organización das ensinanzas para o idioma portugués*

Coa finalidade de fomentar o ensino e a aprendizaxe do portugués, de acordo cos principios establecidos na Lei 1/2014, do 24 de marzo, para o aproveitamento da lingua portuguesa e vínculos coa lusofonía, a consellería competente en materia de educación poderá establecer a organización das ensinanzas para o idioma portugués de xeito semellante ao que se establece para a lingua galega.

Disposición transitoria primeira. *Calendario de aplicación*

As ensinanzas dos niveis regulados no presente decreto implantaranse no curso académico 2018/19, segundo se determina na disposición derradeira primeira do Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro.

Disposición transitoria segunda. *Incorporación do alumnado*

1. A incorporación do alumnado procedente das ensinanzas reguladas polo Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e polo Decreto 239/2008, do 25 de setembro, farase de acordo co establecido na epígrafe A do anexo III deste decreto.

2. A incorporación do alumnado procedente das ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro, farase de acordo co establecido na epígrafe B do anexo III deste decreto.

Disposición transitoria terceira. *Permanencia do alumnado afectado polo cambio de plan*

Para os efectos da permanencia do alumnado en cada nivel, a que fai referencia o artigo 9.9 deste decreto, non se computarán os anos de permanencia do alumnado procedente das ensinanzas reguladas polos decretos 191/2007 e 239/2008 no nivel de que proceda.

Disposición derogatoria única. *Derogación normativa*

Quedan derogados o Decreto 191/2007, do 20 de setembro, polo que se establece a ordenación das ensinanzas de idiomas de réxime especial e os currículos dos niveis básico e intermedio, o Decreto 239/2008, do 25 de setembro, polo que se establece o currículo de nivel avanzado das ensinanzas de réxime especial de idiomas e cantas normas de igual ou inferior rango se opoñan ao establecido neste decreto.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación normativa*

Autorízase a consellería con competencias en materia de educación para ditar cantas normas se consideren oportunas para o desenvolvemento deste decreto.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor*

Este decreto entrará en vigor aos vinte (20) días da súa publicación no *Diario Oficial de Galicia*.

Santiago de Compostela, dezanove de xullo de dous mil dezaioito

Alberto Núñez Feijóo
Presidente

Román Rodríguez González
Conselleiro de Cultura, Educación e Ordenación Universitaria

ANEXO I
Currículo

Introdución.

As ensinanzas de idiomas de réxime especial dos niveis básico, intermedio e avanzado correspóndense, respectivamente, cos niveis A, B e C do Marco común europeo de referencia para as linguas, do Consello de Europa, que se subdividen, pola súa vez, nos niveis A1 e A2, B1 e B2, e C1 e C2.

Desde a publicación do MECRL en 2001, e coa finalidade de procurar unha maior transparencia e coherencia no seu uso, o Consello de Europa desenvolveu e fomentou a extensión da descrición dos niveis comúns de referencia; é dicir, das actividades de lingua, das competencias requiridas para a realización das ditas actividades, e dos indicadores do grao de calidade con que as persoas usuarias do idioma poñen en xogo as ditas competencias segundo lles demanden as tarefas que teñen que realizar no mundo real, nos ámbitos persoal, público, educativo ou académico, e ocupacional ou profesional.

O currículo dos niveis básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 incorpora este amplo aparello descritivo e recolle, para cada nivel e actividade de lingua (comprensión de textos, orais e escritos; produción e coprodución de textos, orais e escritos, e mediación), o que o alumnado será capaz de facer en diversos ámbitos e situacións (obxectivos), as competencias e contidos-coñecementos, destrezas e actitudes- que terá que adquirir e desenvolver para iso (competencias e contidos), e o grao de dominio con que poderá desenvolverse en cada actividade (criterios de avaliación).

Esta organización curricular responde, así mesmo, ao fin primordial a cuxa consecución se orientan as políticas europeas en materia de educación lingüística: o plurilingüismo como sinal de identidade da cidadanía europea e como factor de enriquecemento mutuo, integración e convivencia; de desenvolvemento persoal, académico e profesional, e de progreso social e económico. Así, o presente currículo básico, ao tempo que prové unha base común de actuación, está deseñado de maneira que a aprendizaxe, o ensino, a avaliación e a certificación poidan tanto organizarse con carácter xeral por niveis como articularse en perfís lingüísticos por actividades de lingua, ou competencias de diversos tipos, nos distintos idiomas e niveis, contribuíndo así á construción dun perfil plurilingüe e intercultural, segundo as necesidades diversas e cambiantes do alumnado ao longo da vida.

As ensinanzas de idiomas de réxime especial descritas neste currículo básico orientáanse, polo tanto, á formación de persoas adultas con necesidades específicas de aprendizaxe de idiomas, ao perfeccionamento de competencias nas diversas actividades de lingua, ao desenvolvemento de destrezas parciais nunha ou varias linguas, en idiomas para fins específicos, mediación ou outros, así como á formación do profesorado ou outros colectivos profesionais e, en xeral, a aquelas persoas que desexen obter un certificado oficial do seu nivel de competencia no uso do idioma.

Nivel básico A1.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas do nivel básico A1 teñen por obxecto capacitar o alumnado para desenvolverse de forma elemental e satisfacer necesidades de tipo inmediato. Este nivel de uso do idioma permitirá, igualmente, actuar en situacións moi cotiás mediando entre falantes de distintas linguas para facilitar a comunicación.

Con este fin, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma oralmente e por escrito de maneira eficaz e apropiada en situacións comunicativas moi concretas e predicibles relativas a necesidades inmediatas e que requiran comprender e producir textos orais e escritos moi breves e sinxelos nun rexistro neutro da lingua estándar.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel básico A1, o alumnado será capaz de:

– Comprender a información esencial en textos orais moi breves, articulados con moita lentitude, claridade e redundancia, transmitidos de viva voz ou por medios técnicos nunha variedade de lingua estándar, en situacións en que se utilicen frases moi sinxelas e habituais referidas a temas moi frecuentes ou a necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal, sempre que as condicións acústicas sexan boas e a mensaxe non estea distorsionada e se poidan utilizar estratexias que faciliten a comprensión, como apoios visuais, repeticións a ritmo máis lento ou reformulacións.

– Producir e coproducir, tanto en comunicación cara a cara como por outros medios técnicos, textos orais moi breves con estruturas moi sinxelas e habituais, relativos a necesidades inmediatas e temas moi cotiás e predicibles, e desenvolverse de forma comprensible,

aínda que sexan evidentes o acento estranxeiro, as pausas e titubeos e sexa necesaria a repetición, reformulación e corrección de frases, así como a colaboración da persoa interlocutora para facerse entender.

– Comprender o sentido global e localizar información relevante e predicible en textos moi breves e sinxelos claramente estruturados, en lingua estándar, e que conteñan informacións moi sinxelas relacionadas con actividades e situacións da vida cotiá ou información persoal básica, especialmente se contan con apoio visual.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos moi breves e sinxelos con información moi básica relacionada con actividades cotiás e de inmediata necesidade ou información persoal, utilizando un repertorio léxico e estrutural moi limitado relacionado con situacións concretas e predicibles e os recursos de cohesión e as convencións ortográficas e de puntuación máis elementais.

– Mediar entre falantes de distintas linguas en situacións de carácter moi habitual en que se producen intercambios moi sinxelos de información relacionados con asuntos moi cotiáns ou con información persoal moi básica.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender o esencial en situacións en que se utilicen frases moi sinxelas sobre temas moi frecuentes que se refiren ao ámbito persoal sempre que se fale con lentitude e con claridade.

Seguir un texto breve articulado con claridade, con xeito e con pausas, no cal se utilicen expresións moi sinxelas e habituais referidas a temas moi coñecidos ou a necesidades inmediatas.

Comprender instrucións moi básicas pronunciadas lenta e claramente e seguir indicacións sinxelas e breves.

Comprender a información esencial de pasaxes curtas gravadas que traten sobre asuntos cotiáns, e que estean pronunciadas con lentitude e claridade.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (distribución do día e rutina diaria, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, transporte...); ás relacións persoais (estrutura e relacións sociais e familiares); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersonal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá).

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para o seu desenvolvemento.
- Identificar o tipo de texto, adaptando a súa comprensión a esa tipoloxía.
- Distinguir o tipo de comprensión (sentido xeral, información específica...).
- Formular hipóteses do contido do texto baseándose nos seus coñecementos do tema e no contexto.
- Deducir e formular hipóteses sobre o significado probable das palabras ou frases que descoñece, a partir do contexto.
- Comprobar hipóteses: axustar as claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformular hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.
- Memorizar as palabras e estruturas novas aprendidas.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua oral:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirlle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, solicitarlle axuda a esta para facilitar a comprensión (p. ex. falar devagar, soletrear, repetir), preguntar o significado dunha palabra ou expresión.

– Información xeral: pedir e dar información sobre datos persoais; pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades; preguntar ou expresar se existe algo e se se sabe unha cousa; indicar posesión, indicar onde e cando ocorre algo; referirse a accións cotiás presentes.

– Opinións e valoracións: expresar intereses, preferencias e gustos; afirmar e negar algo; mostrar acordo, satisfacción; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento, seguridade ou inseguridade.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar sensacións físicas e sentimentos.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir axuda, obxectos e servizos; invitar, e reaccionar adecuadamente.

1.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais moi básicos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en contextos moi habituais:

– Coherencia: asociación de enunciados simples e memorizados coas situacións en que é adecuado utilizalos; selección do léxico e das estruturas adecuadas para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos orais a que se enfronta.

– Cohesión: utilización de recursos moi sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto oral; utilización dos patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa, onde se aprecia unha forte influencia da propia lingua, tanto no ritmo coma na entoación; mantemento, de forma incipiente, da concordancia na estrutura do texto para enmarcar a mensaxe.

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas moi sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades;

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– estados e accións;

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción e disxunción.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión do léxico oral máis básico e de uso máis común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común e comprensión dos significados e intencións comunicativas xerais asociados a eles.

1.3. Criterios de avaliación.

– Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis básicos relativos á vida cotiá, ás condicións de vida, ás relacións persoais, á linguaxe corporal e ás convencións sociais das culturas en que se usa o idioma.

– Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión dos puntos esenciais e a información principal do texto.

– Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio moi común dos seus expoñentes, así como os patróns discursivos máis elementais relativos á organización textual.

– Aplica á comprensión do texto os coñecementos sobre os constituíntes e a organización dos patróns sintácticos de uso frecuente na comunicación oral.

– Recoñece o léxico oral básico e de uso común relativo a temas moi frecuentes ou a necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal e pode deducir do contexto e do cotexto o significado probable de palabras ou frases que descoñece.

– Discrimina os patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común e comprende os significados e intencións comunicativas xerais asociados a eles.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Establecer contactos sociais moi breves, de estrutura moi sinxela, utilizando e recoñecendo fórmulas habituais de inicio e peche da conversa, tomando a palabra con cortesía.

Presentarse e intercambiar información básica e sinxela sobre si mesmo/a e expresar gustos e intereses sobre temas moi cotiáns.

Participar en conversas moi básicas sobre temas predicibles, facendo invitacións e propostas e reaccionando adecuadamente ante elas, e expresar sentimentos e opinións de forma básica.

Interactuar para obter ou ofrecer bens e servizos ligados a necesidades inmediatas sempre que se fale a modo e con estruturas moi sinxelas e habituais, e reaccionar adecuadamente.

Solicitar, mediante preguntas sinxelas e directas, a colaboración da persoa interlocutora para entender e facerse entender.

2.2. Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Cofecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (distribución do día e rutina diaria, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, transporte...); ás relacións persoais (estrutura e relacións sociais e familiares); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersoal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá).

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Cofecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

– Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios cofecementos e recursos lingüísticos para desenvolvela.

– Preparar ou planificar o posible desenvolvemento do intercambio tendo en conta a situación de comunicación e o obxectivo que se pretende acadar.

– Utilizar estratexias sinxelas para comezar, manter ou acabar unha conversa breve e para pedir que lle presten atención.

– Ensañar o texto oral (gravarse, repetir termos en voz alta, empregar regras mnemotécnicas...).

– Adecuar de forma básica o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle.

- Aproveitar os coñecementos previos (utilizar a linguaxe da que se sente moi seguro/a...).
- Probar novas expresións e, en xeral, ser capaz de adoptar certos riscos sen bloquear a comunicación.
- Cooperar coa persoa interlocutora para facilitar a comprensión mutua, pedindo ou facilitando axuda ou aclaracións cando sexa preciso.
- Efectuar, de forma básica, as repeticións, aclaracións e correccións necesarias para compensar as dificultades, rupturas e malentendidos na comunicación.
- Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (aproximacións e xeneralizacións cun nivel de lingua moi sinxelo, parafrasear, usar a lingua materna...) ou extralingüísticos (facer ver aquilo a que quere referirse sinalándoo co dedo, usar a linguaxe corporal, usar sons onomatopéicos...).
- Valorar se se conseguiron ou non os obxectivos propostos (analizar a reacción do/a interlocutor/a ou da audiencia...).

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua oral:

- Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación.
- Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirlle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, solicitarlle axuda a esta para facilitar a comprensión (p. ex. falar devagar, soletrear, repetir), preguntar o significado dunha palabra ou expresión.
- Información xeral: pedir e dar información sobre datos persoais; pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades; indicar posesión, indicar onde e cando ocorre algo; referirse a accións cotiás presentes.

– Opinións e valoracións: expresar intereses, preferencias e gustos; afirmar e negar algo; mostrar acordo, satisfacción; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento, seguridade ou inseguridade.

– Estados de saúde sensacións e sentimentos: expresar sensacións físicas e sentimentos, pero non síntomas.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir axuda, obxectos e servizos; invitar, e reaccionar adecuadamente.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais moi básicos propios da lingua oral á produción de textos orais monolóxicos e dialóxicos, en contextos moi habituais:

– Coherencia: asociación de enunciados simples e memorizados coas situacións en que é adecuado utilizalos; selección do léxico e das estruturas adecuadas para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos orais que produce.

– Cohesión: utilización de recursos moi sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto oral; utilización dos patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa; mantemento, de forma incipiente, da concordancia na estrutura do texto para enmarcar a mensaxe.

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa, e uso de estruturas sintácticas moi sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades;

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

- estados e accións;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción e disxunción.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Cofecemento, selección e uso do léxico oral máis básico e de uso máis común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común.

2.3. Criterios de avaliación.

– Aplica á produción do texto oral, tanto monolóxico como dialóxico, os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos máis elementais adquiridos, respectando as normas de cortesía máis básicas e sinxelas.

– Coñece e sabe aplicar estratexias moi básicas para producir textos orais moi breves e de estruturas moi sinxelas e habituais, utilizando unha serie de procedementos moi sinxelos para reformular a mensaxe e reparar a comunicación.

– Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando un repertorio moi común dos seus expoñentes e seguindo os patróns discursivos máis elementais.

– Manexa un repertorio básico de expresións sinxelas e fixas que lle permiten comunicarse de forma comprensible, con pausas, titubeos e reformulacións.

– Interactúa de maneira sinxela en intercambios caracterizados por intervencións moi breves e significativas, articuladas de forma lenta e clara, facendo preguntas e dando respostas para asegurar a comunicación e usando rutinas sinxelas básicas para iniciar e pe-

char a quenda de palabra, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Utiliza estruturas sintácticas moi sinxelas e de uso moi frecuente e emprega os recursos de cohesión textual máis básicos (entoación, repetición léxica e conectores moi comúns) para enlazar grupos de palabras e crear secuencias moi sinxelas.

– Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico oral moi básico e limitado, suficiente para dar e obter información sobre temas moi frecuentes ou necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal, utilizando normas básicas e sinxelas de cortesía e expresións temporais sinxelas relacionadas co pasado e co futuro, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Pronuncia e entoa de maneira suficientemente clara, aínda que resulte moi evidente o acento estranxeiro ou cometa erros que non imposibiliten a comunicación e sexa necesaria a colaboración da persoa intelocutora.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender carteis, letreiros ou textos moi breves e sinxelos que inclúan ou soliciten información persoal básica e que conteñan vocabulario moi frecuente.

Comprender instrucións e indicacións breves que conteñan información moi sinxela, relacionadas con actividades e situacións cotiás, especialmente se contan con apoio visual (anuncios, instrucións de aparellos de uso frecuente, menús de restaurantes, folletos...).

Comprender o sentido global e localizar información relevante en textos moi básicos e claramente estruturados relacionados con temas da súa experiencia.

Comprender información específica e predicible en correspondencia persoal moi breve e sinxela.

Comprender información relevante en noticias moi breves e titulares xornalísticos que contén con apoio visual.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (distribución do día e rutina diaria, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, transporte...); ás relacións persoais (estrutura e relacións sociais e familiares); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersoal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá).

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

- Determinar os requirimentos da tarefa e avaliación dos propios coñecementos e recursos lingüísticos para o seu desenvolvemento.
- Identificar o tipo de texto, adaptando a súa comprensión a esa tipoloxía.
- Distinguir o tipo de comprensión (sentido xeral, información específica...).
- Formular hipóteses do contido do texto baseándose nos seus coñecementos do tema e no contexto.
- Deducir e formular hipóteses sobre o significado probable das palabras ou frases que descoñece, a partir do contexto.
- Comprobar hipóteses: axustar as claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformular hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.
- Memorizar as palabras e estruturas novas aprendidas.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Recoñecemento das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativo:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incompreensión, pedir confirmación da comprensión, solicitar axuda para facilitar a comprensión, preguntar o significado dunha palabra ou expresión.

– Información xeral: pedir e dar información sobre datos persoais; pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades; preguntar ou expresar se existe algo, e se se sabe unha cousa; indicar posesión, indicar onde e cando ocorre algo; referirse a accións cotiás presentes.

– Opinións e valoracións: expresar intereses, preferencias e gustos; afirmar e negar algo; mostrar acordo, satisfacción; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento, seguridade ou inseguridade.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar sensacións físicas e sentimentos, pero non síntomas.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir axuda, obxectos e servizos; invitar, e reaccionar adecuadamente.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos

Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais moi básicos propios da lingua escrita, tendo presentes a súa coherencia e cohesión:

– Coherencia: asociación de enunciados simples e memorizados coas situacións en que é adecuado utilizalos; selección do léxico e das estruturas adecuadas para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos escritos a que se enfrenta.

– Cohesión: utilización de recursos moi sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito; utilización dos recursos máis básicos de puntuación; mantemento, de forma incipiente, da concordancia na estrutura do texto para enmarcar a mensaxe.

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas moi sinxelas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- a entidade e as súas propiedades;
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- estados e accións;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción e disxunción.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión do léxico escrito máis básico e de uso máis común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos formatos, patróns e elementos gráficos, e convencións ortográficas máis elementais.

3.3. Criterios de avaliación.

– Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis básicos relativos á comunicación escrita nas culturas en que se usa o idioma.

– Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión dos puntos esenciais e a información principal do texto.

– Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio moi común dos seus expoñentes, así como os patróns discursivos máis elementais relativos á organización, desenvolvemento e conclusión propios do texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

– Coñece os constituíntes e a organización de estruturas sintácticas de uso máis frecuente na comunicación escrita, segundo o xénero e o tipo de texto.

– Comprende o léxico escrito máis básico e de uso máis común relativo a temas moi frecuentes ou a necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal e pode deducir do contexto e do cotexto o significado probable de palabras ou frases que descoñece.

– Recoñece os valores e significados asociados ás convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación máis elementais.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Completar documentos básicos en que se solicite información persoal.

Tomar notas e escribir mensaxes moi breves e sinxelas a partir dunha información moi sinxela e predicible.

Escribir mensaxes sinxelas con información, instrucións e indicacións moi básicas relacionadas con actividades cotiás e de inmediata necesidade.

Intercambiar correspondencia persoal breve e moi sinxela sobre temas da vida cotiá.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos e elaborar estes seguindo textos modelo.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (distribución do día e rutina diaria, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, transporte...); ás relacións persoais (estrutura e relacións sociais e familiares); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersonal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá).

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

– Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para desenvolvela.

– Preparar ou planificar a estrutura básica do texto tendo en conta a situación de comunicación e o obxectivo que se pretende acadar.

– Ensañar o texto escrito (subliñar, empregar regras mnemotécnicas...).

– Adecuar de forma básica o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle.

– Aproveitar os coñecementos previos (utilizar a linguaxe da que se sente moi seguro/a...).

– Probar novas expresións e, en xeral, ser capaz de adoptar certos riscos sen bloquear a comunicación.

– Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (aproximacións e xeneralizacións cun nivel de lingua moi sinxelo, parafrasear, usar a lingua materna...) ou extralingüísticos (usar sons onomatopéicos...).

– Valorar se se conseguiron ou non os obxectivos propostos.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua escrita:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedir confirmación da comprensión, solicitar axuda para facilitar a comprensión, preguntar o significado dunha palabra ou expresión.

– Información xeral: pedir e dar información sobre datos persoais; pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades; preguntar ou expresar se existe algo e se se sabe unha cousa; indicar posesión, indicar onde e cando ocorre algo; referirse a accións cotiás presentes.

– Opinións e valoracións: expresar intereses, preferencias e gustos; afirmar e negar algo; mostrar acordo, satisfacción; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento, seguridade ou inseguridade.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar sensacións físicas e sentimentos, pero non síntomas.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir axuda, obxectos e servizos; invitar, e reaccionar adecuadamente.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais moi básicos propios da lingua escrita á produción e coprodución de textos:

– Coherencia: asociación de enunciados simples e memorizados coas situacións en que é adecuado utilizalos; selección do léxico e das estruturas adecuadas para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos que produce.

– Cohesión: utilización de recursos moi sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito; utilización dos recursos máis básicos de puntuación; mantemento, de forma incipiente, da concordancia na estrutura do texto para enmarcar a mensaxe.

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas moi sinxelas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- a entidade e as súas propiedades;
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- estados e accións;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción e disxunción.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento, selección e uso do léxico escrito máis básico e de uso máis común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e uso dos patróns gráficos e convencións ortográficas máis elementais.

4.3. Criterios de avaliación.

– Aplica á produción e coprodución do texto escrito os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos máis elementais adquiridos, respectando as normas de cortesía máis básicas e sinxelas.

– Coñece e sabe aplicar estratexias moi básicas para producir textos escritos moi breves e de estruturas moi sinxelas e habituais, p. ex. copiando modelos de textos de características similares ou planificando e ensaiando o texto.

– Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando un repertorio moi común dos seus expoñentes e seguindo os patróns discursivos máis elementais para organizar o texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

– Utiliza estruturas sintácticas moi sinxelas e de uso moi frecuente e emprega os recursos de cohesión textual máis básicos (repetición léxica e conectores moi comúns) para enlazar grupos de palabras e crear secuencias moi sinxelas.

– Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico escrito moi básico e limitado, suficiente para dar e obter información sobre temas moi frecuentes ou necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Utiliza as regras ortográficas, os signos de puntuación e as convencións formais máis elementais na redacción de textos en papel ou soporte dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos.

Transmitirlle oralmente a terceiras persoas información moi simple e predicible relativa a necesidades inmediatas ou aspectos do ámbito persoal contida en textos orais ou escritos (carteis, folletos, formularios, correspondencia, cartas e menús de restaurantes, horarios, conversas, notas...), sempre que estes sexan moi breves e de estrutura moi sinxela, e estean articulados con moita lentitude e claridade e con repeticións.

Mediar en situacións moi cotiás e familiares, nas cales se fale moi lenta e claramente, escoitando e transmitíndolle a terceiras persoas información moi simple e predicible, pedindo que se reformule o discurso con palabras máis sinxelas, aínda que teña que usar palabras soltas ou axudarse de elementos non lingüísticos.

Repetir a información predicible contida en textos orais ou escritos moi breves e sinxelos (cancións, noticias, carteis...) coa axuda do dicionario e aínda que poida cometer erros na asignación do significado axeitado a algunha palabra.

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Aplicación dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación en situacións cotiás e familiares moi sinxelas: coñecementos culturais básicos, observación, escoita, posta en relación, respecto.

5.3. Criterios de avaliación.

Coñece os aspectos básicos máis xerais que caracterizan as comunidades de falantes correspondentes e é capaz de actuar en consecuencia, aínda que poida cometer incorreccións no seu comportamento.

Identifica a información básica e predicible que debe transmitir, aínda que teña que solicitar repeticións ou reformulacións e contar coa axuda do dicionario, e poida cometer erros.

Repite ou reformula o dito de maneira máis sinxela para facerlles máis comprensible a mensaxe ás persoas receptoras, podendo axudarse de elementos non lingüísticos ou da colaboración doutras persoas.

Nivel básico A2.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas do nivel básico A2 teñen a finalidade de capacitar o alumnado para levar a cabo tarefas simples e cotiás sobre cuestións coñecidas e habituais. Este nivel de uso do idioma permitirá igualmente actuar en situacións cotiás de comunicación mediando entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de forma directa.

Con esta finalidade, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma oralmente e por escrito de maneira eficaz e apropiada en actividades comunicativas sinxelas e habituais, relativas a necesidades inmediatas, e que requiran comprender e producir textos breves nun rexistro neutro, que conteñan expresións e estruturas básicas e termos sinxelos de lingua estándar.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel básico A2, o alumnado será capaz de:

– Comprender o sentido xeral e a información relevante en textos orais breves e sinxelos articulados con claridade e lentitude, transmitidos de viva voz ou por medios técnicos

nunha variedade de lingua estándar, que traten de necesidades inmediatas, temas cotiáns e coñecidos cos que se estea moi familiarizado/a ou experiencias persoais e predicibles, sempre que non existan ruídos de fondo e se poidan utilizar estratexias que faciliten a comprensión, como apoios visuais, repeticións ou reformulacións.

– Producir e coproducir, tanto en comunicación cara a cara como por teléfono ou outros medios técnicos, textos orais breves con estruturas básicas e habituais, adecuadas á situación e ás persoas interlocutoras, referidos a asuntos da vida cotiá, e desenvolverse de forma comprensible e clara, aínda que resulten evidentes o acento estranxeiro, as pausas e titubeos, e sexa necesaria a repetición, a paráfrase e a cooperación dos/as interlocutores/as para manter a comunicación.

– Comprender o sentido global e localizar información relevante e predicible en textos breves e sinxelos, ben estruturados e en lingua estándar, relacionados con temas cotiáns, especialmente se contan con apoio visual.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos breves e sinxelos sobre aspectos cotiáns e temas predicibles relacionados coa experiencia persoal, utilizando un repertorio léxico e estrutural limitado e básico e os recursos de cohesión e as convencións ortográficas e de puntuación elementais.

– Mediar entre falantes de distintas linguas en situacións de carácter habitual en que se producen intercambios moi sinxelos de información relacionados con asuntos cotiáns ou con información persoal básica.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender frases e expresións habituais relacionadas con necesidades inmediatas e temas con que se estea moi familiarizado/a sempre que se fale de xeito pausado e ben articulado.

Comprender o sentido xeral e a información específica predicible de conversas básicas sobre temas cotiáns que se desenvolvan na súa presenza, e identificar un cambio de tema.

Comprender o significado global e as informacións relevantes de mensaxes gravadas sinxelas que relaten experiencias persoais e predicibles, articuladas lentamente e nunha linguaxe estándar.

Comprender a información esencial en exposicións e presentacións públicas breves e sinxelas, referidas a temas habituais e coñecidos.

Comprender o sentido xeral e a información esencial predicible de textos audiovisuais sinxelos, cando exista o apoio de imaxes moi redundantes.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (horarios e hábitos de comida, horarios e costumes relacionados co traballo, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, condicións laborais, sanidade, transporte, sistema educativo...); ás relacións persoais (relacións sociais, familiares, profesionais...); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersonal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá, tabús, vestiario...).

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para o seu desenvolvemento.
- Identificar o tipo de texto, adaptando a súa comprensión a esa tipoloxía.
- Distinguir o tipo de comprensión (sentido xeral, información específica...).
- Formular hipóteses do contido do texto baseándose nos seus coñecementos do tema e no contexto.
- Deducir e formular hipóteses sobre o significado probable das palabras ou frases que descoñece, a partir do contexto.
- Comprobar hipóteses: axustar as claves de inferencia cos esquemas de partida.

– Reformular hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

– Memorizar as palabras e estruturas novas aprendidas.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua oral:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación, iniciar e concluír unha conversa telefónica moi sinxela.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirlle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, preguntar o significado dunha palabra ou expresión, reformular unha palabra ou expresión para facilitar a comprensión.

– Información xeral: describir persoas, obxectos e lugares; referirse a accións e situacións presentes e pasadas; expoñer proxectos e formular hipóteses.

– Opinións e valoracións: valorar un feito; xustificar unha opinión ou unha actividade; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar estados de ánimo.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir e ofrecer axuda, obxectos e servizos; suxerir unha actividade.

1.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais básicos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en contextos moi habituais:

– Coherencia: selección do léxico e das estruturas adecuadas, así como da información suficiente para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos orais a que se enfrenta; organización da información de modo lineal e recoñecemento dun rexistro básico de acordo co grao de familiaridade co interlocutor ou coa interlocutora (tratamentos, xestos e actitudes).

– Cohesión: utilización de fórmulas sinxelas para cambiar de tema ou continuar con el; utilización de recursos sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto oral; utilización dos patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa; utilización das concordancias necesarias para que haxa continuidade nas ideas expresadas.

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- a entidade e as súas propiedades;
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión do léxico oral básico e de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común e comprensión dos significados e intencións comunicativas xerais asociados a eles.

1.3. Criterios de avaliación.

– Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos básicos relativos á vida cotiá, ás condicións de vida, ás relacións persoais, á linguaxe corporal e ás convencións sociais das culturas en que se usa o idioma.

– Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral e da información esencial do texto.

– Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio común dos seus expoñentes, así como os patróns discursivos básicos relativos á organización textual.

– Aplica á comprensión do texto os coñecementos sobre os constituíntes e a organización dos patróns sintácticos de uso frecuente na comunicación oral.

– Recoñece o léxico oral básico e de uso común relativo a temas moi frecuentes ou a necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal e pode deducir do contexto e do cotexto o significado probable de palabras ou frases que descoñece.

– Discrimina os patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común e comprende os significados e intencións comunicativas xerais asociados a eles.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Desenvolverse nas relacións sociais habituais de xeito sinxelo pero eficaz, utilizando e recoñecendo fórmulas habituais de inicio e peche da conversa, tomando a palabra con cortesía, utilizando expresións básicas moi habituais adecuadas á situación e ás persoas interlocutoras.

Desenvolverse en actividades habituais e transaccións e xestións cotiás, sinxelas, propias de situacións e temas coñecidos, facéndose entender ofrecendo ou solicitando información básica.

Descibir nun monólogo, de forma breve e sinxela, accións, persoas, lugares e obxectos, respondendo a preguntas breves e sinxelas dos e das oíntes, se llas repiten e se lle axudan coas respostas.

Expoñer plans e formular hipóteses, de forma breve e sinxela, en conversas informais en relación con asuntos cotiáns; e expresar de forma breve a opinión, as crenzas ou suxestións sobre un tema coñecido.

Solicitar a colaboración do/a interlocutor/a e utilizar estratexias para asegurar a comunicación.

2.2. Competencias e contidos

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (horarios e hábitos de comida, horarios e costumes relacionados co traballo, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, condicións laborais, sanidade, transporte, sistema educativo...); ás relacións persoais (relacións sociais, familiares, profesionais etc.); á linguaxe corporal (expresións faciais, acentos, posturas, distancia interpersonal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá, tabús, vestiario...).

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

– Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para desenvolvela.

– Preparar ou planificar o posible desenvolvemento do intercambio tendo en conta a situación de comunicación e o obxectivo que se pretende acadar.

– Utilizar estratexias sinxelas para comezar, manter ou acabar unha conversa breve e para pedir que lle presten atención.

– Ensañar o texto oral (gravarse, repetir termos en voz alta, empregar regras mnemotécnicas...).

- Adecuar de forma básica o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle.
- Aproveitar os coñecementos previos (utilizar a linguaxe da que se sente moi seguro/a...).
- Probar novas expresións e, en xeral, ser capaz de adoptar certos riscos sen bloquear a comunicación.
- Cooperar coa persoa interlocutora para facilitar a comprensión mutua, pedindo ou facilitando axuda ou aclaracións cando sexa preciso.
- Efectuar, de forma básica, as repeticións, aclaracións e correccións necesarias para compensar as dificultades, rupturas e malentendidos na comunicación.
- Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (aproximacións e xeneralizacións cun nivel de lingua moi sinxelo, parafrasear, usar a lingua materna...) ou extralingüísticos (facer ver aquilo ao que quere referirse sinalándoo co dedo, usar a linguaxe corporal, usar sons onomatopéicos...).
- Valorar se se conseguiron ou non os obxectivos propostos (analizar a reacción do/a interlocutor/a ou da audiencia...).

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua oral:

- Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación, iniciar e concluír unha conversa telefónica moi sinxela.
- Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirlle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, preguntar o significado dunha palabra ou expresión, reformular unha palabra ou expresión para facilitar a comprensión.
- Información xeral: describir persoas, obxectos e lugares; referirse a accións e situacións presentes e pasadas; expoñer proxectos e formular hipóteses.

– Opinións e valoracións: valorar un feito; xustificar unha opinión ou unha actividade; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar estados de ánimo.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir e ofrecer axuda, obxectos e servizos; suxeirir unha actividade.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais básicos propios da lingua oral á produción de textos monolóxicos e dialóxicos, en contextos moi habituais:

– Coherencia: selección do léxico e das estruturas adecuadas, así como da información suficiente para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos orais que produce; organización da información de modo lineal e recoñecemento dun rexistro básico de acordo co grao de familiaridade co/a interlocutor/a (tratamentos, xestos e actitudes).

– Cohesión: utilización de fórmulas sinxelas para cambiar de tema ou continuar con el; utilización de recursos sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto oral; utilización dos patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa; utilización das concordancias necesarias para que haxa continuidade nas ideas expresadas.

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades;

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións;

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento, selección e uso do léxico oral básico e de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso máis común.

2.3. Criterios de avaliación.

– Aplica á produción do texto oral, tanto monolóxico como dialóxico, os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos elementais adquiridos, respectando as normas de cortésia máis básicas e sinxelas.

– Coñece e sabe aplicar estratexias moi básicas para producir textos orais moi breves e de estruturas sinxelas e habituais, utilizando unha serie de procedementos sinxelos para reformular a mensaxe e reparar a comunicación.

– Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando un repertorio común dos seus expoñentes e seguindo os patróns discursivos básicos.

– Manexa un repertorio básico de expresións sinxelas e fixas que lle permiten comunicarse de forma comprensible, con pausas, titubeos e reformulacións.

– Interactúa de maneira sinxela en intercambios caracterizados por intervencións breves e significativas, articuladas de forma lenta e clara, facendo preguntas e dando respostas para asegurar a comunicación e usando rutinas moi habituais para iniciar e pechar a quenda de palabra, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Utiliza estruturas sintácticas sinxelas e de uso frecuente e emprega os recursos de cohesión textual básicos (entoación, repetición léxica e conectores moi comúns) para enlazar grupos de palabras e crear secuencias moi sinxelas.

– Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico oral básico, suficiente para dar e obter información sobre temas moi frecuentes ou necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal, utilizando normas básicas e sinxelas de cortesía e expresións temporais sinxelas relacionadas co pasado e co futuro, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Pronuncia e entoa de maneira suficientemente clara, aínda que resulte moi evidente o acento estranxeiro ou cometa erros que non imposibiliten a comunicación e sexa necesaria a colaboración do interlocutor ou da interlocutora.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender o sentido global e localizar información relevante e predicible en textos sinxelos, en lingua estándar e relacionados con temas da súa experiencia.

Comprender tipos básicos de correspondencia sobre temas cotiáns.

Comprender o sentido xeral e identificar información relevante en textos xornalísticos breves e sinxelos, que describan feitos e acontecementos coñecidos, especialmente se contan con apoio visual.

Comprender textos instrutivos, argumentativos, descritivos e narrativos sinxelos, ben estruturados e en lingua estándar.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (horarios e hábitos de comida, horarios e costumes

relacionados co traballo, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, condicións laborais, sanidade, transporte, sistema educativo...); ás relacións persoais (relacións sociais, familiares, profesionais etc.); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersoal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá, tabús, vestiario...).

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Cofecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

– Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios cofecementos e recursos lingüísticos para o seu desenvolvemento.

– Identificar o tipo de texto, adaptando a súa comprensión a esa tipoloxía.

– Distinguir o tipo de comprensión (sentido xeral, información específica...).

– Formular hipóteses do contido do texto baseándose nos seus cofecementos do tema e no contexto.

– Deducir e formular hipóteses sobre o significado probable das palabras ou frases que descoñece, a partir do contexto.

– Comprobar hipóteses: axustar as claves de inferencia cos esquemas de partida.

– Reformular hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

– Memorizar as palabras e estruturas novas aprendidas.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Recoñecemento das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación, iniciar e concluír unha conversa telefónica moi sinxela.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, preguntar o significado dunha palabra ou expresión, reformular unha palabra ou expresión para facilitar a comprensión.

– Información xeral: describir persoas, obxectos e lugares; referirse a accións e situacións presentes e pasadas; expoñer proxectos e formular hipóteses.

– Opinións e valoracións: valorar un feito; xustificar unha opinión ou unha actividade; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar estados de ánimo.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir e ofrecer axuda, obxectos e servizos; suxeirir unha actividade.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos

Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais básicos propios da lingua escrita:

– Coherencia: selección do léxico e das estruturas adecuadas, así como da información suficiente para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos escritos a que se enfronta; organización da información de modo lineal e recoñecemento dun rexistro básico de acordo co grao de familiaridade co/a interlocutor/a (tratamentos, xestos e actitudes).

– Cohesión: utilización de fórmulas sinxelas para cambiar de tema ou continuar con el; utilización de recursos sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito; utilización dos recursos básicos de puntuación; utilización das concordancias necesarias para que haxa continuidade nas ideas expresadas.

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas moi sinxelas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades;

- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movementos, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión do léxico escrito básico e de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e coidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos formatos, patróns e elementos gráficos, e convencións ortográficas de uso máis común.

3.3. Criterios de avaliación.

- Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos básicos relativos á comunicación escrita nas culturas en que se usa o idioma.
- Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral e da información esencial do texto.
- Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio común dos seus expoñentes, así como os patróns discursivos básicos relativos á organización, desenvolvemento e conclusión propios do texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

– Coñece os constituíntes e a organización de estruturas sintácticas de uso frecuente na comunicación escrita, segundo o xénero e o tipo de texto.

– Comprende o léxico escrito básico e de uso común relativo a temas moi frecuentes ou a necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal e pode deducir do contexto e do cotexto o significado probable de palabras ou frases que descoñece.

– Recoñece os valores e significados asociados ás convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación de uso máis común.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Intercambiar información concreta e sinxela sobre aspectos cotiáns e habituais nos diferentes ámbitos de actividade social.

Describir de forma sinxela lugares, obxectos e persoas, e narrar feitos e experiencias, así como expoñer plans e presentar proxectos relacionados con temas cotiáns.

Intercambiar correspondencia breve e sinxela, sobre temas predicibles relacionados coa experiencia persoal e na cal se expresen sentimentos, opinións, reaccións e actitudes, ou se solicite ou ofrezca un servizo ou información, nun rexistro axeitado á situación de comunicación.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos e organizar estes de acordo con textos modelo.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (horarios e hábitos de comida, horarios e costumes relacionados co traballo, actividades de lecer...); ás condicións de vida (vivenda, condicións laborais, sanidade, transporte, sistema educativo...); ás relacións persoais (relacións sociais, familiares, profesionais etc.); á linguaxe corporal (expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersoal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume...) e ás convencións sociais (fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá, tabús, vestiario...).

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

– Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para desenvolvela.

– Preparar ou planificar a estrutura básica do texto tendo en conta a situación de comunicación e o obxectivo que se pretende acadar.

– Ensañar o texto escrito (subliñar, empregar regras mnemotécnicas...).

– Adecuar de forma básica o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle.

– Aproveitar os coñecementos previos (utilizar a linguaxe da que se sente moi seguro/a...).

– Probar novas expresións e, en xeral, ser capaz de adoptar certos riscos sen bloquear a comunicación.

– Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (aproximacións e xeneralizacións cun nivel de lingua moi sinxelo, parafrasear, usar a lingua materna...) ou extralingüísticos (usar sons onomatopéicos...).

– Valorar se se conseguiron ou non os obxectivos propostos.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativo, na lingua escrita:

– Usos sociais da lingua: saudar e despedirse, presentarse ou presentar alguén, dirixirse a alguén, pedir desculpas, agradecer, felicitar, convidar, interesarse por persoas, reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación, iniciar e concluír unha conversa telefónica moi sinxela.

– Control da comunicación: manifestar comprensión e incomprensión, pedirlle confirmación da comprensión á persoa interlocutora, preguntar o significado dunha palabra ou expresión, reformular unha palabra ou expresión para facilitar a comprensión.

– Información xeral: describir persoas, obxectos e lugares; referirse a accións e situacións presentes e pasadas; expoñer proxectos e formular hipóteses.

– Opinións e valoracións: valorar un feito; xustificar unha opinión ou unha actividade; preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento.

– Estados de saúde, sensacións e sentimentos: expresar estados de ánimo.

– Petición de instrucións e suxestións: pedir e ofrecer axuda, obxectos e servizos; suxe-
rir unha actividade.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais básicos propios da lingua escrita á produción e coprodución do texto:

– Coherencia: selección do léxico e das estruturas adecuadas, así como da información suficiente para acadar o propósito comunicativo; adaptación ás características e ao formato dos textos escritos que produce; organización da información de modo lineal e recoñecemento dun rexistro básico de acordo co grao de familiaridade co/a interlocutor/a (tratamentos, xestos e actitudes).

– Cohesión: utilización de fórmulas sinxelas para cambiar de tema ou continuar con el; utilización de recursos sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito; utilización dos recursos básicos de puntuación; utilización das concordancias necesarias para que haxa continuidade nas ideas expresadas.

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa, e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades;

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo e as relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

- estados, eventos, accións, procesos e realización;
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento, selección e uso do léxico escrito básico e de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; relacións familiares e sociais; traballo e profesións; servizos públicos; tempo libre e ocio; alimentación; viaxes; información e medios de comunicación; compras e actividades comerciais; saúde e cuidados físicos; educación; clima, condicións atmosféricas e ambiente; e ciencia e tecnoloxía.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e uso dos patróns gráficos e convencións ortográficas fundamentais.

4.3. Criterios de avaliación.

– Aplica á produción e coprodución do texto escrito os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos elementais adquiridos, respectando as normas de cortesía máis básicas e sinxelas.

– Coñece e sabe aplicar estratexias moi básicas para producir textos escritos moi breves e de estruturas sinxelas e habituais, p. ex. copiando modelos de textos de características similares ou planificando e ensaiando o texto.

– Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando un repertorio común dos seus expoñentes e seguindo os patróns discursivos máis básicos para organizar o texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

– Utiliza estruturas sintácticas sinxelas e de uso frecuente e emprega os recursos de cohesión textual básicos (repetición léxica e conectores moi comúns) para enlazar grupos de palabras e crear secuencias moi sinxelas.

– Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico escrito básico, suficiente para dar e obter información sobre temas moi frecuentes ou necesidades inmediatas e aspectos do ámbito persoal, aínda que pode presentar algunhas incorreccións que non imposibilitan a comunicación.

– Utiliza as regras ortográficas, os signos de puntuación e as convencións formais de uso máis común na redacción de textos en papel ou soporte dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos.

Transmitirlle oralmente a terceiras persoas información específica e relevante relativa a temas cotiáns, necesidades inmediatas ou aspectos do ámbito persoal contida en textos orais ou escritos (carteis, folletos, formularios, instrucións, correspondencia, etiquetas, anuncios, conversas, presentacións, noticias...), sempre que estes sexan breves e de estrutura sinxela, e estean articulados con lentitude e claridade, aínda que necesite consultar algunha palabra.

Transmitirlle oralmente a terceiras persoas a información relativa a temas moi habituais contida en gráficos e imaxes moi sinxelas, coma mapas meteorolóxicos, aínda que sexan evidentes as pausas, os titubeos e as reformulacións.

Mediar en situacións moi cotiáns, nas cales o discurso se articule con lentitude e claridade, escoitando e comprendendo, aínda que sexa preciso pedir repeticións ou reformulacións, transmitindo o sentido xeral e a información esencial e dando e pedindo opinión sobre algunhas ideas concretas.

Resumir brevemente os puntos máis importantes e a información máis relevante de textos orais ou escritos moi sinxelos e breves, articulados con lentitude, claramente estruturados e que contén con apoio visual e cun léxico de uso moi frecuente, relativos a temas cotiáns ou necesidades inmediatas, sempre que poida axudarse de xestos, imaxes ou expresións doutras linguas e poida cometer erros que non dificulten a comprensión.

Tomar notas moi breves e sinxelas para terceiras persoas en exposicións moi breves e claramente estruturadas, sempre que o tema sexa familiar e predicible e se lle poidan pedir aclaracións á persoa relatora.

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Aplicación dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación en situacións cotiás moi sinxelas: coñecementos culturais básicos, observación, escoita, posta en relación, respecto.

5.3. Criterios de avaliación.

Coñece os aspectos básicos xerais que caracterizan as comunidades de falantes correspondentes e é capaz de actuar en consecuencia, aínda que poida cometer incorreccións no seu comportamento.

Identifica, aplicando as estratexias necesarias, a información clave que debe transmitir, así como as intencións básicas das persoas emisoras e receptoras cando este aspecto é relevante.

Repite ou reformula o dito de maneira máis sinxela para facerlles máis comprensible a mensaxe aos receptores e as receptoras, podendo axudarse de elementos non lingüísticos ou da colaboración doutras persoas.

Toma notas moi breves coa información necesaria que considera importante trasladarllas ás persoas destinatarias, podendo facer preguntas sinxelas para obter esta información.

Nivel intermedio B1.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas do nivel intermedio B1 teñen por obxecto capacitar o alumnado para desenvolverse na maioría das situacións que poden xurdir cando viaxa por lugares en que se utiliza o idioma; no establecemento e mantemento de relacións persoais e sociais con usuarios e usuarias doutras linguas, tanto cara a cara como a través de medios técnicos; e en ámbitos educativos e ocupacionais nos cales se producen sinxelos intercambios de carácter factual.

Con este fin, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con certa flexibilidade, relativa facilidade e razoable corrección en situacións cotiás e menos habituais nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional, para comprender, producir, coproducir e procesar textos orais e escritos breves ou de extensión media,

nun rexistro formal, informal ou neutro e nunha variedade estándar da lingua, que versen sobre asuntos persoais e cotiáns ou aspectos concretos de temas xerais, de actualidade ou de interese persoal, e que conteñan estruturas sinxelas e un repertorio léxico común non moi idiomático.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel intermedio B1, o alumnado será capaz de:

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes explícitas dos/as falantes en textos orais breves ou de extensión media, ben estruturados, claramente articulados a velocidade lenta ou media e transmitidos de viva voz ou por medios técnicos nunha variedade estándar da lingua, que traten de asuntos cotiáns ou coñecidos, ou sobre temas xerais, ou de actualidade, relacionados coas súas experiencias e cos seus intereses, e sempre que as condicións acústicas sexan boas, se poida volver escoitar o que se dixo e se poidan confirmar algúns detalles.

– Producir e coproducir, tanto en comunicación cara a cara como a través de medios técnicos, textos orais breves ou de media extensión, ben organizados e adecuados ao contexto, sobre asuntos cotiáns, de carácter habitual ou de interese persoal, e desenvolverse cunha corrección e fluidez suficientes para manter a liña do discurso, cunha pronuncia claramente intelixible, aínda que ás veces resulten evidentes o acento estranxeiro, as pausas para realizar unha planificación sintáctica e léxica, ou reformular o que se dixo, ou corrixir erros cando a persoa interlocutora indica que hai un problema, e sexa necesaria certa cooperación desta para manter a interacción.

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes explícitas do autor ou da autora en textos escritos breves ou de media extensión, claros e ben organizados, en lingua estándar e sobre asuntos cotiáns, aspectos concretos de temas xerais, de carácter habitual, de actualidade ou de interese persoal.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos breves ou de extensión media, sinxelos e claramente organizados, adecuados ao contexto (persoa destinataria, situación e propósito comunicativo), sobre asuntos cotiáns, de carácter habitual ou de interese persoal, utilizando con razoable corrección un repertorio léxico e estrutural habitual relacionado coas situacións máis predicibles e os recursos básicos de cohesión textual, e respectando as convencións ortográficas e de puntuación fundamentais.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións de carácter habitual nas cales se producen sinxelos intercambios de información relacionados con asuntos cotiáns ou de interese persoal.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender con suficiente detalle anuncios e mensaxes que conteñan instrucións, indicacións ou outra información, transmitidas cara a cara ou por medios técnicos, relativas ao funcionamento de aparellos ou dispositivos de uso frecuente, á realización de actividades cotiáns, ou ao seguimento de normas de actuación e de seguridade nos ámbitos público, educativo e ocupacional.

Comprender a intención e o sentido xerais, e os aspectos importantes, de declaracións breves e articuladas con claridade, en linguaxe estándar e a velocidade normal (p. ex. durante unha celebración privada ou unha cerimonia pública).

Comprender as ideas principais e os detalles relevantes de presentacións, charlas ou conferencias breves e sinxelas que versen sobre temas coñecidos, de interese persoal ou da propia especialidade, sempre que o discurso estea articulado de maneira clara e nunha variedade estándar da lingua.

Entender, en transaccións e xestións cotiáns e menos habituais, a exposición dun problema ou a solicitude de información respecto desta (p. ex. no caso dunha reclamación), sempre que se poida pedir confirmación sobre algúns detalles.

Comprender o sentido xeral, as ideas principais e os detalles relevantes dunha conversa ou discusión informal que ten lugar na súa presenza, sempre que o tema resulte coñecido, e o discurso estea articulado con claridade e nunha variedade estándar da lingua.

Comprender, nunha conversa ou nunha discusión informal en que participa, tanto de viva voz como por medios técnicos, descrições e narracións sobre asuntos prácticos da vida diaria e información específica relevante sobre temas xerais, de actualidade ou de interese persoal, e captar sentimentos como a sorpresa, o interese ou a indiferenza, sempre que non haxa interferencias acústicas e que as persoas interlocutoras falen con claridade, amodo e directamente, eviten un uso moi idiomático da lingua e estean dispostas a repetir ou reformular o que dixeron.

Identificar os puntos principais e os detalles relevantes dunha conversa formal ou dun debate que se presencia, breve ou de duración media, e entre dúas ou máis persoas interlocutoras, sobre temas xerais, coñecidos, de actualidade ou do propio interese, sempre que as condicións acústicas sexan boas, que o discurso estea ben estruturado e articulado con claridade, nunha variedade de lingua estándar, e que non se faga un uso moi idiomático ou especializado da lingua.

Comprender, nunha conversa formal en que se participa, no ámbito público, académico ou ocupacional, e independentemente da canle, gran parte do que se di sobre actividades e procedementos cotiáns, e menos habituais se está relacionado co propio campo de especialización, sempre que os/as interlocutores/as eviten un uso moi idiomático da lingua e pronuncien con claridade, e cando se poidan formular preguntas para comprobar que se comprendeu o que o interlocutor ou a interlocutora quixo dicir e conseguir aclaracións sobre algúns detalles.

Comprender as ideas principais de programas de radio ou televisión, tales como anuncios publicitarios, boletíns informativos, entrevistas, reportaxes ou documentais, que tratan temas cotiáns, xerais, de actualidade, de interese persoal ou da propia especialidade, cando se articulan de forma relativamente lenta e clara.

Comprender moitas películas, series e programas de entretemento que se articulan con claridade e nunha linguaxe sinxela, nunha variedade estándar da lingua, e nos cales os elementos visuais e a acción conducen gran parte do argumento.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, lecer, festividades, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre persoas coñecidas e descoñecidas); quinésica e proxémica (posturas, xestos, expresións faciais, uso da voz, contacto visual e físico); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimoniais, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e de tratamento e pautas de comportamento social).

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Cofecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre o tipo de tarefa e o tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a este.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais, detalles relevantes).
- Formulación de hipóteses sobre o contido e o contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos.
- Comprobación de hipóteses: axuste das claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, na lingua oral:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse, presentar alguén, saudar, dar a benvinda, despedirse, invitar, aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, expresar condolencia, felicitar, interesarse por alguén ou por algo, lamentar, pedir desculpas.
- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.
- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.
- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.

- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.
- Expresión da opinión, do coñecemento e do descoñecemento, do acordo e do desacordo, da dúbida e da hipótese.
- Expresión da necesidade, do desexo, da intención, da vontade, da promesa, da orde, do permiso e da prohibición.
- Expresión do gusto e da preferencia, do interese e do desinterese, da sorpresa, da admiración, da alegría ou da felicidade, da satisfacción, do aprecio ou da simpatía, da aprobación e da desaprobación, da decepción, do desgusto, da dor, da dúbida, da esperanza, do temor e da tristeza.

1.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua oral monolóxica e dialóxica:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

- Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

- Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. conversa > conversa formal), a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión de léxico oral de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amigos; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e ocio; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural; e tecnoloxías da información e da comunicación.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común, e comprensión dos significados e intencións comunicativas xerais asociados a eles.

1.3. Criterios de avaliación.

Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos comúns relativos á vida cotiá, ás condicións de vida, ás relacións interpersoais, á quinésica e á proxémica, aos costumes e aos valores, e ás convencións sociais das culturas en que se usa o idioma.

Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos e ideas principais e os detalles máis relevantes do texto.

Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio común dos seus expoñentes, así como patróns discursivos básicos relativos á organización textual.

Aplica á comprensión do texto os coñecementos sobre os constituíntes e a organización de patróns sintácticos de uso frecuente na comunicación oral.

Recoñece sen dificultade léxico oral de uso frecuente relativo a asuntos cotiáns, de carácter xeral, ou relacionados cos propios intereses, e pode inferir do contexto e do cotexto, xeralmente de maneira correcta, os significados dalgunhas palabras e expresións que descoñece.

Discrimina os patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común e recoñece as intencións comunicativas e os significados xeralmente asociados a eles.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Facer declaracións públicas breves e ensaiadas, sobre un tema cotián dentro do propio campo, ou de interese persoal, que son claramente intelixibles a pesar de ir acompañadas dun acento e dunha entoación inconfundiblemente estranxeiros.

Facer presentacións preparadas, breves ou de extensión media, ben estruturadas e con apoio visual (gráficos, fotografías, transparencias ou diapositivas), sobre un tema xeral ou do propio interese ou especialidade, coa suficiente claridade como para que se poida se-

guir sen dificultade a maior parte do tempo e cuxas ideas principais estean explicadas cunha razoable precisión, así como responder a preguntas complementarias breves e sinxelas dos e das oíntes sobre o contido do que se presentou, aínda que é posible que teña que pedir que llas repitan, se se fala con rapidez.

Desenvolverse en transaccións comúns da vida cotiá como son as viaxes, o aloxamento, as comidas e as compras, así como enfrontarse a situacións menos habituais e explicar o motivo dun problema (p. ex. para facer unha reclamación ou realizar unha xestión administrativa de rutina), intercambiando, comprobando e confirmando información co debido detalle, propoñendo os propios razoamentos e puntos de vista con claridade e seguindo as convencións socioculturais que demanda o contexto específico.

Participar con eficacia en conversas informais, cara a cara ou por teléfono ou outros medios técnicos, sobre temas cotiáns, de interese persoal ou pertinentes para a vida diaria (familia, afeccións, traballo, viaxes, feitos de actualidade...), en que se describen con certo detalle feitos, experiencias, sentimentos e reaccións, soños, esperanzas e ambicións, e se responde adecuadamente a sentimentos como a sorpresa, o interese ou a indiferenza; se contan historias, así como o argumento de libros e películas, indicando as propias reaccións; se ofrecen e piden opinións persoais; se fan comprensibles as propias opinións ou reaccións respecto ás solucións posibles de problemas ou cuestións prácticas e se invita a outras persoas a expresar os seus puntos de vista sobre a forma de proceder; se expresan con amabilidade crenzas, acordos e desacordos e se explican e xustifican de maneira sinxela opinións e plans.

Tomar a iniciativa en entrevistas ou consultas (p. ex. para propoñer un novo tema), aínda que se dependa moito da persoa entrevistadora durante a interacción, e utilizar un cuestionario preparado para realizar unha entrevista estruturada, con algunhas preguntas complementarias.

Tomar parte en conversas e discusións formais habituais, en situacións predicibles nos ámbitos público, educativo e ocupacional, sobre temas cotiáns e que supoñen un intercambio de información sobre feitos concretos ou nas cales se dan instrucións ou solucións a problemas prácticos, e propoñer nelas un punto de vista con claridade, ofrecendo breves razoamentos e explicacións de opinións, plans e accións, e reaccionado de forma sinxela ante os comentarios dos/as interlocutores/as, sempre que poida pedir que se repitan, aclaren ou elaboren os puntos clave, se é necesario.

2.2. Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, ocio, festividadeas, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre persoas coñecidas e descoñecidas); quinésica e proxémica (posturas, xestos, expresións faciais, uso da voz, contacto visual e físico); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimoniaas, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e de tratamento e pautas de comportamento social).

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

- Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e do texto específicos (p. ex. presentación ou transacción).
- Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto.
- Concibir a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.
- Adecuar o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.
- Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada»...).
- Expresar a mensaxe con claridade, coherencia, estruturándoa adecuadamente e axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.
- Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou da mensaxe (facer concesións no que realmente se querería expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.

– Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (p. ex. modificar palabras de significado parecido ou definir ou parafrasear un termo ou expresión), paralingüísticos ou paratextuais (p. ex. pedir axuda; sinalar obxectos, usar deícticos ou realizar accións que aclaran o significado; usar linguaxe corporal culturalmente pertinente -xestos, expresións faciais, posturas, contacto visual ou corporal, proxémica- ou usar sons extralingüísticos e calidades prosódicas convencionais).

– Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante a petición e o ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse, presentar alguén, saudar, dar a benvida, despedirse, invitar, aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, expresar condolencia, felicitar, interesarse por alguén ou por algo, lamentar, pedir desculpas.

– Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.

– Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.

– Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.

– Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.

– Expresión da opinión, do coñecemento e do descoñecemento, do acordo e do desacordo, da dúbida e da hipótese.

– Expresión da necesidade, do desexo, da intención, da vontade, da promesa, da orde, do permiso e da prohibición.

– Expresión do gusto e da preferencia, do interese e do desinterese, da sorpresa, da admiración, da alegría ou da felicidade, da satisfacción, do aprecio ou da simpatía, da aprobación e da desaprobación, da decepción, do desgusto, da dor, da dúbida, da esperanza, do temor e da tristeza.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua oral á produción de textos monolóxicos e dialóxicos:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

– Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. conversa > conversa informal); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Cofecemento, selección e uso de léxico oral común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amizades; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e ocio; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural; e tecnoloxías da información e da comunicación.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e produción de patróns sonoros, acen-tuais, rítmicos e de entoación de uso común.

2.3. Criterios de avaliación.

Aplica á produción do texto oral, tanto monolóxico como dialóxico, os cofecementos so-cioculturais e sociolingüísticos adquiridos, actuando coa debida propiedade e respectando as normas de cortesía máis frecuentes nos contextos respectivos e segundo a modalidade discursiva, nun rexistro formal, neutro ou informal.

Cofece e sabe aplicar adecuadamente as estratexias para producir textos orais breves ou de media extensión, coherentes e de estrutura simple e clara, utilizando unha serie de procedementos sinxelos para adaptar ou reformular a mensaxe e reparar a comunicación.

Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando adecuadamente os expoñentes máis habituais das ditas funcións e seguindo os patróns discursivos de uso máis frecuente en cada contexto.

Manexa un repertorio memorizado de frases e fórmulas para comunicarse cunha fluidez aceptable, con pausas para buscar expresións e organizar ou reestruturar o discurso, ou reformular ou aclarar o que dixo.

Interactúa de maneira sinxela en intercambios claramente estruturados, utilizando fórmulas ou xestos simples para tomar ou manter a quenda de palabra, aínda que en ocasións tenda a concentrarse na propia produción dificultando a participación da persoa interlocutora ou amose algún titubeo á hora de intervir cando esta acapara a comunicación.

Utiliza coa debida corrección e flexibilidade estruturas sintácticas de uso frecuente segundo o contexto comunicativo e emprega, polo xeral adecuadamente, os recursos de cohesión textual máis comúns (entoación, repetición léxica, elipse, deíxe persoal, espacial e temporal, marcadores discursivos e conversacionais e conectores comúns), enlazando unha serie de elementos breves, concretos e sinxelos para crear unha secuencia cohesiva e lineal.

Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico oral suficiente para comunicar información relativa a temas coñecidos, xerais, de actualidade ou relacionados cos propios intereses, en situacións habituais e cotiás, aínda que cometa erros importantes ou teña que adaptar a mensaxe cando as demandas comunicativas son máis complexas ou cando aborda temas e situacións pouco frecuentes en situacións menos correntes, recorrendo neste caso a circunloquios e repeticións.

Pronuncia e entoa de maneira clara e intelixible, aínda que resulte evidente o acento estranxeiro ou cometa erros de pronuncia, sempre que non interrompan a comunicación, e os/as interlocutores/as teñan que solicitar repeticións de vez en cando.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender con suficiente detalle, coa axuda da imaxe ou marcadores claros que articulen a mensaxe, anuncios, carteis, letreiros ou avisos sinxelos e escritos con claridade, que conteñan instrucións, indicacións ou outra información relativa ao funcionamento de aparellos ou dispositivos de uso frecuente, a realización de actividades cotiás ou o seguimento de normas de actuación e de seguridade nos ámbitos público, educativo e ocupacional.

Localizar con facilidade e comprender información relevante formulada de maneira simple e clara en material escrito de carácter cotián ou relacionada con asuntos de interese persoal, educativo ou ocupacional (en anuncios, prospectos, catálogos, guías, folletos, programas, documentos oficiais breves...).

Entender información específica esencial en páxinas web e outros materiais de referencia ou consulta, en calquera soporte, claramente estruturados e sobre temas xerais de interese persoal, académico ou ocupacional, sempre que se poidan reler as seccións difíciles.

Comprender notas e correspondencia persoal en calquera formato, e mensaxes en foros e blogs, nos que se dan instrucións ou indicacións; se transmite información procedente de terceiras persoas; se fala de si mesmo/a; se describen persoas, acontecementos, obxectos e lugares; se narran acontecementos pasados, presentes e futuros, reais ou imaxinarios e se expresan de maneira sinxela sentimentos, desexos e opinións sobre temas xerais, coñecidos ou de interese persoal.

Comprender información relevante en correspondencia formal de institucións públicas ou entidades privadas como centros de estudos, empresas ou compañías de servizos en que se informa de asuntos do propio interese (p. ex. en relación cunha oferta de traballo ou unha compra pola internet).

Comprender o sentido xeral, a información principal, as ideas significativas e algún detalle relevante en noticias e artigos xornalísticos sinxelos e ben estruturados, breves ou de extensión media, sobre temas cotiáns, de actualidade ou do propio interese, e redactados nunha variante estándar da lingua, nunha linguaxe non moi idiomática ou especializada.

Comprender sen dificultade a liña argumental de historias de ficción, relatos, contos ou novelas curtas claramente estruturados, escritos nunha variedade estándar da lingua e nunha linguaxe sinxela, directa e non moi literaria, e facerse unha idea clara do carácter das distintas personaxes e as súas relacións, se están descritas de maneira sinxela e con detalles explícitos suficientes.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traba-

llo, ocio, festividades, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre persoas coñecidas e descoñecidas); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimonia, manifestacións artísticas) e convencións sociais (fórmulas de cortesía e de tratamento e pautas de comportamento social).

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre o tipo de tarefa e o tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a este.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais...).
- Formulación de hipóteses sobre o contido e o contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos (soporte, imaxes...).
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Recoñecemento das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse, presentar alguén, saudar, dar a benvinda, despedirse, invitar, aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, expresar condolencia, felicitar, interesarse por alguén ou por algo, lamentar, pedir desculpas.
- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.
- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.

- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.
- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.
- Expresión da opinión, do coñecemento e do descoñecemento, do acordo e do desacordo, da dúbida e da hipótese.
- Expresión da necesidade, do desexo, da intención, da vontade, da promesa, da orde, do permiso e da prohibición.
- Expresión do gusto e da preferencia, do interese e do desinterese, da sorpresa, da admiración, da alegría ou da felicidade, da satisfacción, do aprecio ou da simpatía, da aprobación e da desaprobación, da decepción, do desgusto, da dor, da dúbida, da esperanza, do temor e da tristeza.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua escrita:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).
- Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; selección de patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.
- Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. correspondencia > carta comercial); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos para expresar:

- a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión de léxico escrito de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amizades; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e ocio; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural; e tecnoloxías da información e da comunicación.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos formatos, patróns e elementos gráficos, e convencións ortográficas, de uso común.

3.3. Criterios de avaliación.

Cofece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos comúns relativos á comunicación escrita nas culturas en que se usa o idioma.

Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos e ideas principais e os detalles máis relevantes do texto, adaptando a este a modalidade e a velocidade de lectura.

Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio dos seus expoñentes máis comúns, así como patróns discursivos de uso frecuente relativos á organización, desenvolvemento e conclusión propios do texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

Coñece os constituíntes e a organización de estruturas sintácticas de uso frecuente na comunicación escrita, segundo o xénero e o tipo textual, e comprende as intencións comunicativas xeralmente asociadas a eles.

Comprende léxico escrito de uso frecuente relativo a asuntos cotiáns e a temas xerais ou relacionados cos seus intereses persoais, educativos ou ocupacionais, e pode, xeralmente de maneira correcta, inferir do contexto e do cotexto os significados dalgunhas palabras e expresións que descoñece.

Recoñece os valores e os significados asociados a convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación de uso común, así como abreviaturas e símbolos de uso frecuente.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Completar un cuestionario con información persoal breve e sinxela relativa a datos básicos, intereses, afeccións, formación ou experiencia profesional, ou sobre preferencias, gustos ou opinións sobre produtos, servizos, actividades ou procedementos coñecidos ou de carácter cotián.

Escribir, nun formato convencional e en calquera soporte, un *curriculum vitae* breve, sinxelo e ben estruturado, no cal se sinalan os aspectos importantes de maneira esquemática e no cal se inclúe a información que se considera relevante en relación co propósito e a persoa destinataria específicos.

Escribir, en calquera soporte, notas, anuncios e mensaxes en que se transmite ou solicita información sinxela de carácter inmediato, ou opinións sobre aspectos persoais, académicos ou ocupacionais relacionados con actividades e situacións da vida cotiá, e nos cales

se resaltan os aspectos que resultan importantes, respectando as convencións específicas deste tipo de textos e as normas de cortesía e, de ser o caso, da netiqueta.

Tomar notas, facendo unha listaxe dos aspectos importantes, durante unha conversa formal, presentación, conferencia ou charla sinxelas, sempre que o tema sexa coñecido e o discurso se formule de maneira simple e se articule con claridade, nunha variedade estándar da lingua.

Escribir correspondencia persoal e participar en chats, foros e blogs, sobre temas cotiáns, xerais, de actualidade ou do propio interese, e nos cales se pide ou se transmite información; se narran historias; se describen, con certo detalle, experiencias, acontecementos, sexan estes reais ou imaxinados, sentimentos, reaccións, desexos e aspiracións; se xustifican brevemente opinións e se explican plans, facendo ver os aspectos que se cren importantes, preguntando sobre problemas ou explicándoos con razoable precisión.

Escribir, en calquera soporte, correspondencia formal básica e breve dirixida a institucións públicas ou privadas e a empresas, en que se dá e se solicita información básica ou se realiza unha xestión sinxela (p. ex. unha reclamación), observando as principais convencións formais e características deste tipo de textos e respectando as normas fundamentais de cortesía e, de ser o caso, da netiqueta.

Escribir informes moi breves en formato convencional, con información sobre feitos comúns e os motivos de certas accións, nos ámbitos público, educativo ou ocupacional, facendo unha descrición simple de persoas, obxectos e lugares e sinalando os principais acontecementos de forma esquemática.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución de textos escritos dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, ocio, festividades, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (entre homes e mulleres, familiares, xeracionais); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimoniais, manifestacións artísticas) e convencións sociais (fórmulas de cortesía e de tratamento e pautas de comportamento social).

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

– Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e do texto específicos (escribir unha nota, un correo electrónico...).

– Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto.

– Concibir a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.

– Adecuar o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.

– Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada»...).

– Localizar e usar adecuadamente recursos lingüísticos ou temáticos (uso dun dicionario ou dunha gramática, obtención de axuda...).

– Expresar a mensaxe con claridade axustándose aos modelos e ás fórmulas de cada tipo de texto.

– Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou da mensaxe (facer concesións no que realmente lle gustaría expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.

– Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante a petición e o ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse, presentar a alguén, saudar, dar a benvida, despedirse, invitar, aceptar e declinar unha invita-

ción, agradecer, atraer a atención, expresar condolencia, felicitar, interesarse por alguén ou por algo, lamentar, pedir desculpas.

- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.
- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.
- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.
- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.
- Expresión da opinión, do coñecemento e do descoñecemento, do acordo e do desacordo, da dúbida e da hipótese.
- Expresión da necesidade, do desexo, da intención, da vontade, da promesa, da orde, do permiso e da prohibición.
- Expresión do gusto e da preferencia, do interese e do desinterese, da sorpresa, da admiración, da alegría ou da felicidade, da satisfacción, do aprecio ou da simpatía, da aprobación e da desaprobación, da decepción, do desgusto, da dor, da dúbida, da esperanza, do temor e da tristeza.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua escrita á produción e coprodución do texto:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).
- Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.
- Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. correspondencia > carta persoal); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhor-

tación, argumentación), e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa), e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e das relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento, selección e uso de léxico escrito de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amigos; relacións

humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e ocio; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural; e tecnoloxías da información e da comunicación.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e uso dos patróns gráficos e convencións ortográficas fundamentais.

4.3. Criterios de avaliación.

Aplica á produción e coprodución do texto escrito os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos adquiridos, actuando coa debida propiedade e respectando as normas de cortesía máis frecuentes nos contextos respectivos e segundo a modalidade discursiva, nun rexistro formal, neutro ou informal.

Coñece e sabe aplicar estratexias adecuadas para elaborar textos escritos breves e de estrutura simple adaptados a contextos habituais, p. ex. copiando modelos segundo o xénero e o tipo textual, ou facendo un guión ou esquema para organizar a información ou as ideas.

Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando os expoñentes máis habituais das ditas funcións e os patróns discursivos de uso máis frecuente para organizar o texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

Amosa un control razoable de estruturas sintácticas de uso frecuente e emprega mecanismos simples de cohesión (repetición léxica, elipse, deíxe persoal, espacial e temporal, xustaposición e conectores básicos), enlazando unha serie de elementos breves, concretos e sinxelos para crear unha secuencia cohesionada e lineal.

Coñece e utiliza un repertorio léxico escrito de uso frecuente suficiente para comunicar información breve, simple e directa en situacións habituais e cotiás, aínda que en situacións menos correntes e sobre temas menos coñecidos teña que adaptar a mensaxe.

Utiliza, de maneira adecuada para facerse o bastante comprensible, os signos de puntuación elementais (punto, coma...) e as regras ortográficas básicas (uso de maiúsculas e minúsculas...), así como as convencións formais máis habituais de redacción de textos, tanto en soporte papel como dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos.

Transmitirlles oralmente a terceiras persoas a idea xeral, os puntos principais e os detalles relevantes da información relativa a asuntos cotiáns e a temas de interese xeral, persoal ou de actualidade, contida en textos orais ou escritos (instrucións ou avisos, prospectos, folletos, correspondencia, presentacións, conversas, noticias...), sempre que os ditos textos teñan unha estrutura clara, estean articulados a unha velocidade lenta ou media ou escritos nunha linguaxe non especializada e presenten unha variedade estándar da lingua non moi idiomática.

Interpretar en situacións cotiás durante intercambios breves e sinxelos con amizades, familia, hóspedes ou anfitrións e anfitroas, tanto no ámbito persoal como público (mentres se viaxa, en hoteis ou restaurantes, en eidos de ocio...), sempre que as persoas participantes falen amodo e claramente e poida pedir confirmación.

Interpretar durante intercambios simples, habituais e ben estruturados, de carácter meramente factual, en situacións formais (p. ex. durante unha entrevista de traballo breve e sinxela), sempre que poida prepararse de antemán e pedir confirmación e aclaracións segundo o necesite, e que as persoas participantes falen amodo, articulen con claridade e fagan pausas frecuentes para facilitar a interpretación.

Mediar en situacións cotiás e menos habituais (unha visita médica, xestións administrativas sinxelas, un problema doméstico...), escoitando e comprendendo os aspectos principais, transmitindo a información esencial e dando e pedindo opinión e suxestións sobre posibles solucións ou vías de actuación.

Tomar notas breves para terceiras persoas, recollendo, coa debida precisión, información específica e relevante de mensaxes (p. ex. telefónicas), anuncios ou instrucións articulados con claridade, sobre asuntos cotiáns ou coñecidos.

Tomar notas breves para terceiras persoas, recollendo instrucións ou facendo unha listaxe dos aspectos máis importantes, durante unha presentación, charla ou conversa breves e claramente estruturadas, sempre que o tema sexa coñecido e o discurso se formule dun modo sinxelo e se articule con claridade nunha variedade estándar da lingua.

Resumir breves fragmentos de información de diversas fontes, así como realizar párrafos sinxelas de breves pasaxes escritas utilizando as palabras e a ordenación do texto orixinal.

Transmitir por escrito a idea xeral, os puntos principais e os detalles relevantes de fragmentos breves de información relativa a asuntos cotiáns e a temas de interese xeral, persoal ou de actualidade contidos en textos orais ou escritos (instrucións, noticias, conversacións, correspondencia persoal...), sempre que os textos fonte teñan unha estrutura clara, estean articulados a unha velocidade lenta ou media ou estean escritos nunha linguaxe non especializada, e presenten unha variedade estándar da lingua non moi idiomática.

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Aplicación dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación en situacións cotiáns sinxelas: coñecementos culturais xerais; conciencia sociolingüística; observación; escoita; posta en relación; respecto.

5.3. Criterios de avaliación.

Coñece os aspectos xerais que caracterizan as comunidades de falantes correspondentes e as diferenzas e semellanzas máis significativas que existen entre os costumes, os usos, as actitudes, as relacións e os valores que prevalecen nunhas e noutras, e é capaz de actuar en consecuencia sen cometer incorreccións serias no seu comportamento, aínda que é posible que en ocasións recorra ao estereotipo.

Identifica, aplicando as estratexias necesarias, a información clave que debe transmitir, así como as intencións básicas das persoas emisoras e receptoras cando este aspecto é relevante.

Interpreta, polo xeral correctamente, as claves de comportamento e comunicativas explícitas que observa nos/as emisores/as ou destinatarios/as para acomodar o seu discurso ao rexistro e ás funcións requiridas, aínda que non sempre o faga de maneira fluída.

Pode facilitar a comprensión das persoas participantes recorrendo a comparacións e conexións sinxelas e directas con aquilo que pensa que poden coñecer.

Toma notas coa información necesaria que considera importante trasladarlles aos destinatarios e ás destinatarias ou conséguela con anterioridade para a ter dispoñible.

Repíte ou reformula o dito de maneira máis sinxela ou un pouco máis elaborada para aclarar ou facerlles máis comprensible a mensaxe aos/ás receptores/as.

Fai preguntas simples pero relevantes para obter a información básica ou complementaria que necesita para poder transmitir a mensaxe con claridade e eficacia.

Nivel intermedio B2.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas de nivel intermedio B2 teñen por obxecto capacitar o alumnado para vivir de maneira independente en lugares en que se utiliza o idioma; desenvolver relacións persoais e sociais, tanto cara a cara como a distancia a través de medios técnicos, con persoas usuarias doutras linguas; estudar nun ámbito educativo preterciario ou actuar coa debida eficacia nun ámbito ocupacional en situacións que requiran a cooperación e a negociación sobre asuntos de carácter habitual no dito ámbito.

Para iso, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con suficiente fluidez e naturalidade, de modo que a comunicación se realice sen esforzo, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade, para comprender, producir, coproducir e procesar textos orais e escritos sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais ou do propio interese ou campo de especialización, nunha variedade de rexistros, estilos e acentos estándar, e cunha linguaxe que conteña estruturas variadas e complexas, e un repertorio léxico que inclúa expresións idiomáticas de uso común, que permitan apreciar e expresar diversos matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel intermedio B2, o alumnado será capaz de:

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos e das falantes en textos orais conceptual e estruturalmente complexos, sobre temas de carácter xeral ou dentro do propio campo de interese ou especialización, articulados a velocidade normal, nalgunha variedade estándar da lingua e a través de calquera canle, incluso cando as condicións de audición non sexan boas.

– Producir e coproducir, independentemente da canle, textos orais claros e o bastante detallados, de certa extensión, ben organizados e adecuados á persoa interlocutora e ao

propósito comunicativo específicos, sobre temas diversos de interese xeral, persoal ou dentro do propio campo de especialización, nunha variedade de rexistros e estilos estándar, e cunha pronuncia e entoación claras e naturais, e un grao de espontaneidade, fluidez e corrección que lle permita comunicarse con eficacia, aínda que poida cometer erros esporádicos que provoquen a incompreensión, dos que adoita ser consciente e que pode corrixir.

– Comprender con suficiente facilidade o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes da autoría, tanto implícitas como explícitas, en textos escritos conceptual e estruturalmente complexos, sobre temas diversos de interese xeral, persoal ou dentro do propio campo de especialización, nalgunha variedade estándar da lingua e que conteñan expresións idiomáticas de uso común, sempre que poida reler as seccións difíciles.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos de certa extensión, ben organizados e bastante detallados, sobre unha ampla serie de temas xerais, de interese persoal ou relacionados co propio campo de especialización, utilizando apropiadamente unha ampla gama de recursos lingüísticos propios da lingua escrita e adecuando con eficacia o rexistro e o estilo á situación comunicativa.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender declaracións e mensaxes, anuncios, avisos e instrucións detallados, transmitidos en vivo ou a través de medios técnicos, sobre temas concretos e abstractos (p. ex. declaracións ou mensaxes corporativas ou institucionais), a velocidade normal e nunha variedade estándar da lingua.

Comprender con todo detalle, independentemente da canle, o que se lle di directamente en transaccións e xestións de carácter habitual e menos corrente, incluso nun ambiente con ruído de fondo, sempre que se utilice unha variedade estándar da lingua, e que se poida pedir confirmación.

Comprender, co apoio da imaxe (esquemas, gráficos, fotografías, vídeos), a liña argumental, as ideas principais, os detalles relevantes e as implicacións xerais de presentacións, charlas, discursos, e outras formas de presentación pública, académica ou profesional extensos e lingüisticamente complexos, sobre temas relativamente coñecidos, de carácter xeral ou dentro do propio campo de especialización ou de interese, sempre que estean ben estruturados e teñan marcadores explícitos que guíen a comprensión.

Comprender as ideas principais e as implicacións máis xerais de conversas e discusións de carácter informal, relativamente extensas e animadas, entre dúas ou máis persoas participantes, sobre temas coñecidos, de actualidade ou do propio interese, e captar matices como a ironía ou o humor cando están indicados con marcadores explícitos, sempre que a argumentación se desenvolva con claridade e nunha variedade de lingua estándar non moi idiomática.

Comprender con todo detalle as ideas que destacan os/as interlocutores/as, as súas actitudes e argumentos principais, en conversas e discusións formais sobre liñas de actuación, procedementos, e outros asuntos de carácter xeral relacionados co propio campo de especialización.

Comprender a maioría dos documentais radiofónicos, das noticias da televisión e dos programas sobre temas actuais, de entrevistas en directo, debates, obras de teatro e a maioría das películas, articulados con claridade e a velocidade normal nunha variedade estándar da lingua, e identificar o estado de ánimo e o ton dos e das falantes.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; linguaxe non verbal; historia, culturas e comunidades.

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre o tipo de tarefa e o tema.

- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a este.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais, detalles relevantes, ou opinións ou actitudes implícitas).
- Formulación de hipóteses sobre o contido e o contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos.
- Comprobación de hipóteses: axuste das claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua oral segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, dar a benvida, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, acceder, rexeitar, saudar, acusar, defender, exculpar, lamentar, reprochar.
- Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.
- Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.
- Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.
- Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar, anunciar, asentir, atribuír, clasificar, confirmar a veracidade dun feito, conxecturar, corroborar, describir, desmentir, disentir, ex-

presar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza, expresar descoñecemento, expresar dúbida, expresar escepticismo, expresar unha opinión, identificar e identificarse, predicir, rebater, rectificar, replicar, supoñer.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; prometer; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

– Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

1.2.4. Competencia e contido discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua oral monolóxica e dialóxica:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e da actividade comunicativa específica, das persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e da situación (canle, lugar, tempo).

– Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

– Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. presentación > presentación formal); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e a cantidade (número, cantidade e grao);
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);
- o modo;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión de léxico oral común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común en eidos específicos, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a eles.

1.3. Criterios de avaliación.

Coñece coa debida profundidade, e aplica eficazmente á comprensión do texto facendo as inferencias adecuadas, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica en que se fala o idioma e os trazos específicos da comunicación oral nelas, apreciando as diferenzas de rexistros, estilos e acentos estándar.

Coñece, e selecciona eficazmente, as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas coma explícitas, dos e das falantes, claramente sinalizadas.

Distingue a función ou funcións comunicativas, tanto secundarias como principais, do texto, e aprecia as diferenzas de intención e de significado de distintos expoñentes destas, segundo o contexto e o xénero e tipo textuais.

Comprende os diversos significados asociados ao uso de distintos patróns discursivos típicos de diferentes xéneros e tipos textuais orais polo que respecta á presentación e organización da información.

Comprende os significados e funcións xeralmente asociados a diversas estruturas sintácticas propias da lingua oral en contextos de uso comúns e máis específicos dentro do seu campo de interese ou de especialización.

Recoñece léxico oral común e máis especializado, relacionado cos propios intereses e necesidades no ámbito persoal, público, académico e profesional, así como expresións e modismos de uso común, e connotacións e matices accesibles na lingua oral de carácter literario.

Discrimina patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común e máis específicos segundo as diversas intencións comunicativas.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Facer declaracións públicas sobre asuntos comúns e máis específicos dentro do propio campo de interese ou especialización, cun grao de claridade, fluidez e espontaneidade que non lle provoca tensión ou molestias ao/á oínte.

Facer presentacións claras e detalladas, de certa duración, e preparadas previamente, sobre unha ampla serie de asuntos xerais ou relacionados coa propia especialidade, explicando puntos de vista sobre un tema, razoando a favor ou en contra dun punto de vista concreto, mostrando as vantaxes e desvantaxes de varias opcións, desenvolvendo argumentos con claridade e ampliando e defendendo as súas ideas con aspectos complementarios e exemplos relevantes, así como responder a unha serie de preguntas complementarias da audiencia cun grao de fluidez e espontaneidade que non supón ningunha tensión nin para si mesmo/a nin para o público.

Desenvolverse con seguridade en transaccións e xestións cotiás e menos habituais, xa sexa cara a cara, por teléfono ou outros medios técnicos, solicitando e dando información e explicacións claras e detalladas, deixando claras a súa postura e as súas expectativas e desenvolvendo a súa argumentación de maneira satisfactoria na resolución dos problemas que xurdisen.

Participar activamente en conversas e discusións informais cunha ou máis persoas interlocutoras, cara a cara ou por teléfono ou outros medios técnicos, describindo con detalle feitos, experiencias, sentimentos e reaccións, soños, esperanzas e ambicións, e respondendo aos dos/as seus/súas interlocutores/as, facendo comentarios adecuados; expresando e defendendo con claridade e convicción e explicando e xustificando de maneira persuasiva as súas opinións, crenzas e proxectos; avaliando propostas alternativas; proporcionando explicacións, argumentos e comentarios adecuados; realizando hipóteses e respondendo a estas; todo isto sen divertir ou molestar involuntariamente os/as seus/súas interlocutores/as, sen supoñer tensión para ningunha das partes, transmitindo certa emoción e resaltando a importancia persoal de feitos e experiencias.

Tomar a iniciativa nunha entrevista (p. ex. de traballo), ampliando e desenvolvendo as propias ideas, ben con pouca axuda, ben obténdoa da persoa entrevistadora se a necesita.

Participar activa e adecuadamente en conversas, reunións, discusións e debates formais de carácter habitual, ou máis específico dentro do propio campo de especialización, nos ámbitos público, académico ou profesional, nos cales esboza un asunto ou un problema con claridade, especulando sobre as causas e consecuencias e comparando as vantaxes e desvantaxes de diferentes enfoques, e en que ofrece, explica e defende as súas opinións e puntos de vista, avalía as propostas alternativas, formula hipóteses e responde a estas.

2.2. Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral monolóxico e dialóxico dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; linguaxe non verbal; historia, culturas e comunidades.

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

– Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (p. ex. presentación > presentación formal).

– Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto, concibindo a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.

– Adecuar o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.

– Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada»...).

– Expresar a mensaxe con claridade, coherencia, estruturándoa adecuadamente e axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.

– Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente se quereda expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.

– Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (p. ex. modificar palabras de significado parecido, ou definir ou parafrasear un termo ou expresión), paralingüísticos ou paratextuais (p. ex. pedir axuda; sinalar obxectos, usar deícticos ou realizar accións que aclaren o significado; usar linguaxe corporal culturalmente pertinente (xestos, expresións faciais, posturas, contacto visual ou corporal, proxémica), ou usar sons extralingüísticos e calidades prosódicas convencionais).

– Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante a petición e o ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua oral segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, acceder, rexeitar, saudar, acusar, defender, exculpar, lamentar, reprochar.

– Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.

– Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.

– Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.

– Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar, anunciar, asentir, atribuír, clasificar,

confirmar a veracidade dun feito, conxectar, corroborar, describir, desmentir, disentir, expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza, expresar descoñecemento, expresar dúbida, expresar escepticismo, expresar unha opinión, identificar e identificarse, predicir, rebater, rectificar, replicar, supoñer.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; prometer; reclamar; recomendar; lembrarlle algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

– Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua oral á produción de textos monolóxicos e dialóxicos:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro)xénero (p. ex. entrevista > entrevista de traballo); (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección e uso de estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento, selección e uso de léxico oral común, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común en eidos específicos, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, seleccionándoos e adaptando o seu uso aos diversos significados e intencións comunicativas asociados con eles.

2.3. Criterios de avaliación.

Aplica adecuadamente á produción de textos orais monolóxicos e dialóxicos os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis relevantes da lingua e culturas meta relativos a costumes, usos, actitudes, valores e crenzas que integrou na súa competencia intercultural, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, demostrando confianza no uso de diferentes rexistros ou outros mecanismos de adaptación contextual, expresándose apropiadamente en situacións diversas e evitando erros importantes de formulación.

Cofece, selecciona con atención, e sabe aplicar eficazmente e con certa naturalidade, estratexias adecuadas para producir textos orais monolóxicos e dialóxicos de diversos tipos e de certa lonxitude, planificando o discurso segundo o propósito, a situación, as persoas interlocutoras e a canle de comunicación, e facendo un seguimento e unha reparación deste mediante procedementos variados (paráfrases, circunloquios, xestión de pausas, variación na formulación...) de maneira que a comunicación se realice sen esforzo pola súa parte ou a dos/as interlocutores/as.

Consegue alcanzar os fins funcionais que pretende utilizando, de entre un repertorio variado, os expoñentes máis adecuados ao contexto específico.

Articula o seu discurso de maneira clara e coherente seguindo os patróns comúns de organización segundo o xénero e o tipo textual, desenvolvendo descrições e narracións claras e detalladas, argumentando eficazmente e matizando os seus puntos de vista, indicando o que considera importante (p. ex. mediante estruturas enfáticas) e ampliando con algúns exemplos, comentarios e detalles adecuados e relevantes.

Demuestra un bo control de estruturas sintácticas comúns e algunhas máis complexas, con algún descoido esporádico ou erro non sistemático que pode corrixir retrospectivamente, seleccionándoas con flexibilidade e adecuadamente segundo a intención comunicativa no contexto específico.

Dispón dun amplo vocabulario sobre asuntos relativos á súa especialidade e intereses e sobre temas máis xerais e varía a formulación para evitar repeticións frecuentes, recorrendo con flexibilidade a circunloquios cando non atopa unha expresión máis precisa.

Adquiriu unha pronuncia e entoación claras e naturais.

Exprésase con claridade, con suficiente espontaneidade e cun ritmo bastante uniforme, e sen manifestar ostensiblemente que teña que limitar o que quere dicir, e dispón de suficientes recursos lingüísticos para facer descricións claras, expresar puntos de vista e desenvolver argumentos, utilizando para isto algunhas estruturas complexas, sen que se lle note moito que está buscando as palabras que necesita.

Inicia, mantén e termina o discurso adecuadamente, facendo un uso eficaz das quendas de palabra, aínda que é posible que non sempre o faga con elegancia, e xestiona a interacción con flexibilidade e eficacia e de maneira colaborativa, confirmando a súa comprensión, pedindo a opinión da persoa interlocutora, invitando outros/as a participar e contribuíndo ao mantemento da comunicación.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender instrucións, indicacións ou outras informacións técnicas extensas e complexas dentro do propio campo de interese ou de especialización, incluíndo detalles sobre condicións e advertencias.

Identificar con rapidez o contido e a importancia de noticias, artigos e informes sobre unha ampla serie de temas profesionais ou do propio interese, e comprender, en textos de referencia e consulta, en calquera soporte, información detallada sobre temas xerais, da propia especialidade ou de interese persoal, así como información específica en textos oficiais, institucionais ou corporativos.

Comprender o contido, a intención e as implicacións de notas, mensaxes e correspondencia persoal en calquera soporte, incluídos foros e blogs, nos cales se transmite información detallada e se expresan, xustifican e argumentan ideas e opinións sobre temas concretos e abstractos de carácter xeral ou do propio interese.

Ler correspondencia formal relativa ao propio campo de especialización, sobre asuntos de carácter tanto abstracto como concreto, e captar o seu significado esencial, así como comprender os seus detalles e implicacións máis relevantes.

Comprender textos periodísticos, incluídos artigos e reportaxes sobre temas de actualidade ou especializados, en que o/a autor/a adopta certos puntos de vista, presenta e desenvolve argumentos, e expresa opinións de maneira tanto implícita como explícita.

Comprender textos literarios e de ficción contemporáneos, escritos en prosa e nunha variedade lingüística estándar, de estilo simple e linguaxe clara, coa axuda esporádica do dicionario.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; historia, culturas e comunidades.

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre o tipo de tarefa e o tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a este.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais ou opinións implícitas...).
- Formulación de hipóteses sobre o contido e o contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos (soporte, imaxes e gráficos, trazos ortotipográficos...).
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, dar a benvida, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, acceder, rexeitar, saudar, acusar, defender, exculpar, lamentar, reprochar.

– Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.

– Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.

– Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.

– Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar, anunciar, asentir, atribuír, clasificar, confirmar a veracidade dun feito, conxectar, corroborar, describir, desmentir, disentir, expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza, expresar descoñecemento, expresar dúbida, expresar escepticismo, expresar unha opinión, identificar e identificarse, predicir, rebater, rectificar, replicar, supoñer.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; prometer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

– Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua escrita:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; selección de patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.

– Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p e. texto periodístico > artigo de opinión); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión de léxico escrito común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos patróns gráficos e convencións ortográficas de uso común xerais e en ámbitos comunicativos específicos.

3.3. Criterios de avaliación.

Coñece coa debida profundidade, e aplica eficazmente á comprensión do texto facendo as inferencias adecuadas, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica nas cales se usa o idioma e os trazos específicos da comunicación escrita nestas, apreciando as diferenzas de rexistros e estilos estándar.

Le cun alto grao de independencia, adaptando o estilo e a velocidade de lectura aos distintos textos e finalidades e aplicando eficazmente outras estratexias adecuadas para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos/as autores/as, claramente sinalizadas.

Distingue a función ou funcións comunicativas, tanto secundarias como principais, do texto e aprecia as diferenzas de intención comunicativa e de significado de distintos expoñentes destas segundo o contexto e o xénero e tipo textuais.

Comprende os diversos significados asociados ao uso de distintos patróns discursivos típicos de diferentes xéneros e tipos textuais polo que respecta á presentación e organización da información.

Comprende os significados e funcións xeralmente asociados a diversas estruturas sintácticas propias da lingua escrita en contextos de uso comúns e máis específicos dentro do seu campo de interese ou de especialización.

Conta cun amplo vocabulario activo de lectura, aínda que teña algunha dificultade con expresións pouco frecuentes, que inclúe tanto un léxico xeral e máis específico segundo os seus intereses e necesidades persoais, académicas ou profesionais, como expresións e modismos de uso común, e connotacións e matices accesibles na linguaxe literaria; e identifica polo contexto palabras descoñecidas en temas relacionados cos seus intereses ou campo de especialización.

Recoñece os valores e significados asociados a convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación, xerais e menos habituais, así como abreviaturas e símbolos de uso común e máis específico.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Cubrir, en soporte papel ou en liña, cuestionarios e formularios detallados con información complexa, de tipo persoal, público, académico ou profesional incluíndo preguntas abertas e seccións de produción libre (para contratar un seguro, realizar unha solicitude ante organismos ou institucións oficiais, unha enquisa de opinión...).

Escribir, en calquera soporte ou formato, un CV detallado, xunto cunha carta de motivación (p. ex. para cursar estudos no estranxeiro ou presentarse para un posto de traballo), detallando e ampliando a información que se considera relevante e axustándoa ao propósito e destinatario/a específicos.

Escribir notas, anuncios e mensaxes nos cales se transmite ou solicita información sinxela de carácter inmediato, ou máis detallada segundo a necesidade comunicativa, incluíndo explicacións e opinións, sobre aspectos relacionados con actividades e situacións habituais, ou máis específicos dentro do propio campo de especialización ou de interese, e nos cales se resaltan os aspectos que resultan importantes, respectando as convencións específicas do xénero e tipo textuais e as normas de cortesía e, de ser o caso, da netiqueta.

Tomar notas, co suficiente detalle, sobre aspectos que se consideran importantes, durante unha conferencia, presentación ou charla estruturada con claridade sobre un tema coñecido, de carácter xeral ou relacionado co propio campo de especialización ou de interese, aínda que se perda algunha información por concentrarse nas palabras mesmas.

Tomar notas, recollendo as ideas principais, os aspectos relevantes e detalles importantes durante unha entrevista (p. ex. de traballo), conversa formal, reunión ou debate, ben estruturados e sobre temas relacionados co propio campo de especialización ou de interese.

Escribir correspondencia persoal en calquera soporte e comunicarse con seguridade en foros e blogs nos cales se expresan noticias e puntos de vista con eficacia, se transmite certa emoción, se resalta a importancia persoal de feitos e experiencias e se comentan as noticias e os puntos de vista dos e das correspondentes e doutras persoas.

Escribir, en calquera soporte, correspondencia formal dirixida a institucións públicas ou privadas e a empresas, en que se dá e solicita información detallada e se explican e xustifican co suficiente detalle os motivos de certas accións, respectando as convencións formais e de cortesía propias deste tipo de textos.

Escribir informes de media extensión, de estrutura clara e nun formato convencional, nos cales se expón un asunto con certo detalle e se desenvolve un argumento, razoando a favor ou en contra dun punto de vista concreto, explicando as vantaxes e as desvantaxes de varias opcións e achegando conclusións xustificadas e suxestións sobre futuras ou posibles liñas de actuación.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Cofecemento e aplicación á produción e coprodución do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; historia, culturas e comunidades.

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

– Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (escribir unha carta de presentación, un informe...).

– Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto, concibindo a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.

– Adecuar o texto á persoa destinataria, ao contexto e á canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.

– Apoiarse en e sacar o máximo partido dos cofecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada»...).

– Localizar e usar adecuadamente recursos lingüísticos ou temáticos (uso dun dicionario ou dunha gramática, obtención de axuda...).

– Expresar a mensaxe con claridade axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.

– Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente lle gustaría expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.

– Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante a petición e o ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

– Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, dar a benvida, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, acceder, rexeitar, saudar, acusar, defender, excusar, lamentar, reprochar.

– Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.

– Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes, e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.

– Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.

– Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar, anunciar, asentir, atribuír, clasificar, confirmar a veracidade dun feito, conxecturar, corroborar, describir, desmentir, disentir, expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza, expresar descoñecemento, expresar dúbida, expresar escepticismo, expresar unha opinión, identificar e identificarse, predicir, rebater, rectificar, replicar, supoñer.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; prometer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

– Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua escrita á produción e coprodución de textos:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, as persoas participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.

– Organización e estruturación do texto segundo o (macro)xénero (p. ex. correspondencia > carta formal); a (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e a estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obriga, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Cofecemento, selección e uso de léxico escrito común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Produción dos patróns gráficos e convencións ortográficas de uso común, xerais e en eidos específicos segundo o ámbito comunicativo, seleccionándoos e adaptando o seu uso aos diversos significados e intencións comunicativas asociados con eles.

4.3. Criterios de avaliación.

Aplica adecuadamente á produción de textos escritos os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis relevantes da lingua e culturas meta relativos a costumes, usos, actitudes, valores e crenzas que integrou na súa competencia intercultural, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, adaptando o rexistro e o estilo ou aplicando outros mecanismos de adaptación contextual para expresarse apropiadamente segundo a situación e o propósito comunicativos e evitar erros importantes de formulación.

Aplica con flexibilidade as estratexias máis adecuadas para elaborar textos escritos de certa lonxitude, detallados e ben estruturados, p. ex. desenvolvendo os puntos principais e ampliándoos coa información necesaria a partir dun esquema previo ou integrando de maneira apropiada información relevante procedente de diversas fontes.

Realiza as funcións comunicativas que persegue utilizando os expoñentes máis adecuados ao contexto específico de entre un repertorio variado.

Articula o texto de maneira clara e coherente utilizando adecuadamente, sen erros que conduzan a malentendidos, os patróns comúns de organización segundo o xénero e o tipo textual e os recursos de cohesión de uso común e máis específico para desenvolver descrições e narracións claras e detalladas, argumentar eficazmente e matizar os seus puntos de vista, indicar o que considera importante (p. ex. mediante estruturas enfáticas) e ampliar con algúns exemplos, comentarios e detalles adecuados e relevantes.

Demostra un bo control de estruturas sintácticas comúns e algunhas máis complexas, con algún descoido esporádico ou erro non sistemático que non afecta a comunicación, seleccionándoas con flexibilidade e adecuadamente segundo a intención comunicativa no contexto específico.

Dispón dun amplo léxico escrito de uso común e sobre asuntos relativos ao seu campo de especialización e intereses e varía a formulación para evitar repeticións frecuentes, recorrendo con flexibilidade a circunloquios cando non atopa unha expresión máis precisa.

Utiliza con razoable corrección, aínda que poida manifestar influencia da(s) súa(s) lingua(s) primeira(s) ou outras, os patróns ortotográficos de uso común e máis específico (parénteses, guións, abreviaturas, asteriscos, cursiva...) e aplica con flexibilidade as convencións formais máis habituais de redacción de textos tanto en soporte papel como dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos

Transmitirlles oralmente a terceiras persoas, en forma resumida ou adaptada, o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, contidos en textos orais ou escritos conceptual e estruturalmente complexos (presentacións, documentais, entrevistas, conversacións, debates, artigos...), sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais

ou do propio interese ou campo de especialización, sempre que os ditos textos estean ben organizados, nalgunha variedade estándar da lingua, e se pode volver escoitar o que se dixo ou reler as seccións difíciles.

Sintetizar e transmitir oralmente a terceiras persoas a información e argumentos principais, así como os aspectos relevantes, recompilados de diversos textos escritos procedentes de distintas fontes (p. ex. diferentes medios de comunicación ou varios informes ou outros documentos de carácter educativo ou profesional).

Interpretar durante intercambios entre amizades, persoas coñecidas, familiares ou colegas, nos ámbitos persoal e público, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade (en reunións sociais, cerimoniais, eventos, visitas culturais...), sempre que poida pedir confirmación dalgúns detalles.

Interpretar durante intercambios de carácter formal (p. ex. nunha reunión de traballo claramente estruturada), sempre que poida prepararse de antemán e pedir confirmación e aclaracións segundo o necesite.

Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade, transmitindo a información, as opinións e os argumentos relevantes, comparando e contrastando as vantaxes e desvantaxes das distintas posturas e argumentos, expresando as súas opinións ao respecto con claridade e amabilidade e pedindo e ofrecendo suxestións sobre posibles solucións ou vías de actuación.

Tomar notas escritas para terceiras persoas, coa debida precisión e organización, recollendo os puntos e os aspectos máis relevantes, durante unha presentación, conversa ou debate claramente estruturados e nunha variedade estándar da lingua, sobre temas do propio interese ou dentro do campo propio de especialización académica ou profesional.

Transmitir por escrito o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, contidos en textos escritos ou orais conceptual e estruturalmente complexos, sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais ou do propio interese ou campo de especialización, sempre que os ditos textos estean ben organizados, nalgunha variedade estándar da lingua e se pode reler as seccións difíciles ou volver escoitar o dito.

Resumir por escrito os puntos principais, os detalles relevantes e os puntos de vista, opinións e argumentos expresados en conversas, entre dúas ou máis persoas interlocutoras, claramente estruturadas e articuladas a velocidade normal e nunha variedade estándar da lingua, sobre temas de interese persoal ou do propio campo de especialización nos ámbitos académico e profesional.

Resumir por escrito noticias e fragmentos de entrevistas ou documentais que conteñen opinións, argumentos e análises, e a trama e a secuencia dos acontecementos de películas ou de obras de teatro.

Sintetizar e transmitir por escrito a información e argumentos principais, así como os aspectos relevantes, recompilados de diversos textos escritos procedentes de distintas fontes (p. ex. diferentes medios de comunicación ou varios informes ou outros documentos de carácter educativo ou profesional).

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Xestión dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación con certa flexibilidade: autoconciencia cultural; conciencia sociolingüística; coñecementos culturais xerais e máis específicos; observación; escoita; avaliación; posta en relación; adaptación; respecto.

5.3. Criterios de avaliación.

Coñece coa debida profundidade, e aplica adecuadamente á actividade de mediación en cada caso, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica en que se fala o idioma, así como as súas implicacións máis relevantes, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, demostrando confianza no uso de diferentes rexistros e estilos, ou outros mecanismos de adaptación contextual, expresándose apropiadamente en situacións diversas e evitando erros importantes de formulación.

Coñece, selecciona con atención e sabe aplicar eficazmente e con certa naturalidade estratexias adecuadas para adaptar os textos que debe procesar ao propósito, á situación, ás persoas participantes e á canle de comunicación, mediante procedementos variados (paráfrases, circunloquios, amplificación ou condensación da información...).

Sabe obter a información detallada que necesita para poder transmitir a mensaxe con claridade e eficacia.

Organiza adecuadamente a información que pretende ou debe transmitir e detállaa de maneira satisfactoria segundo sexa necesario.

Transmite con suficiencia tanto a información como, de ser o caso, o ton e as intencións dos e das falantes ou da autoría.

Pode facilitar a interacción entre as partes monitorizando o discurso con intervencións adecuadas, repetindo ou reformulando o dito, pedindo opinións, facendo preguntas para abundar nalgúns aspectos que considera importantes e resumindo a información e os argumentos cando é necesario para aclarar o fío da discusión.

Compara e contrasta información e ideas das fontes ou das partes e resume apropiadamente os seus aspectos máis relevantes.

É capaz de suxerir unha saída de compromiso, unha vez analizadas as vantaxes e desvantaxes doutras opcións.

Nivel avanzado C1.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas de nivel avanzado C1 teñen por obxecto capacitar o alumnado para actuar con flexibilidade e precisión, sen esforzo aparente e superando facilmente as carencias lingüísticas mediante estratexias de compensación, en todo tipo de situacións nos ámbitos persoal e público, para realizar estudos a nivel terciario ou participar con seguridade en seminarios ou en proxectos de investigación complexos no ámbito académico, ou comunicarse eficazmente en actividades específicas no eido profesional.

Para isto, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con gran facilidade, flexibilidade, eficacia e precisión para comprender, producir, coproducir e procesar unha ampla gama de textos orais e escritos extensos e estruturalmente complexos, precisos e detallados, sobre aspectos tanto abstractos como concretos de temas de carácter xeral ou especializado, incluso fóra do propio campo de especialización, en diversas variedades da lingua, e con estruturas variadas e complexas e un amplo repertorio léxico que inclúa expresións especializadas, idiomáticas e coloquiais e que permita apreciar e expresar sutís matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel avanzado C1, o alumnado será capaz de:

– Comprender, independentemente da canle e incluso en malas condicións acústicas, a intención e o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos e das falantes nunha ampla gama de textos orais extensos, precisos e detallados e nunha variedade de acentos, rexistros e estilos, incluso cando a velocidade de articulación sexa alta e as relacións conceptuais non estean sinaladas explicitamente, sempre que poida confirmar algúns detalles, especialmente se non está familiarizado/a co acento.

– Producir e coproducir, con fluidez, espontaneidade e case sen esforzo, e independentemente da canle, unha ampla gama de textos orais extensos, claros e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, en diversos rexistros e cunha entoación e un acento adecuados á expresión de matices de significado, mostrando dominio dunha ampla gama de recursos lingüísticos, das estratexias discursivas e interaccionais e de compensación que fai imperceptibles as dificultades ocasionais que poida ter para expresar o que quere dicir e que lle permite adecuar con eficacia o seu discurso a cada situación comunicativa.

– Comprender con todo detalle a intención e o sentido xeral, a información importante, as ideas principais, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes da autoría, tanto implícitas como explícitas, nunha ampla gama de textos escritos extensos, precisos e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, incluso sobre temas fóra do seu campo de especialización, identificando as diferenzas de estilo e rexistro, sempre que poida reler as seccións difíciles.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos extensos e detallados, ben estruturados e axustados aos diferentes ámbitos de actuación, sobre temas complexos nos ditos ámbitos, resaltando as ideas principais, ampliando con certa extensión e defendendo os seus puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados e terminando cunha conclusión apropiada, utilizando para isto, de maneira correcta e consistente, estruturas gramaticais e convencións ortográficas, de puntuación e de presentación do texto complexas, mostrando control de mecanismos complexos de cohesión e dominio dun léxico amplo que lle permita expresar matices de significado que inclúan a ironía, o humor e a carga afectiva.

– Mediar con eficacia entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, trasladando con flexibilidade, corrección e eficacia tanto información como opinións, implícitas ou explícitas, contidas nunha ampla gama de textos orais ou escritos extensos, precisos e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, identificando e reflectindo coa maior exactitude posible as diferenzas de estilo e rexistro e utilizando os recursos lingüísticos e as estratexias discursivas e de compensación para minimizar as dificultades ocasionais que puidese ter.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender, independentemente da canle, información específica en declaracións, mensaxes, anuncios e avisos detallados que teñen pouca calidade e un son distorsionado.

Comprender información complexa con condicións e advertencias, instrucións de funcionamento e especificacións de produtos, servizos e procedementos coñecidos e menos habituais, e sobre todos os asuntos relacionados coa súa profesión ou coas súas actividades académicas.

Comprender con relativa facilidade a maioría das conferencias, charlas, coloquios, parladoiros e debates, sobre temas complexos de carácter público, profesional ou académico, entendendo en detalle os argumentos que se esgrimen.

Comprender os detalles de conversas e discusións de certa lonxitude entre terceiras persoas, incluso sobre temas abstractos, complexos ou cos que non se está familiarizado/a e captar a intención do que se di.

Comprender conversas de certa lonxitude en que se participa, aínda que non estean claramente estruturadas e a relación entre as ideas sexa soamente implícita.

Comprender sen demasiado esforzo unha ampla gama de programas de radio e televisión, obras de teatro ou outro tipo de espectáculos e películas que conteñen unha cantidade considerable de argot ou linguaxe coloquial e de expresións idiomáticas, e identificar pormenores e sutilezas como actitudes e relacións implícitas entre os/as falantes.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión da intención, o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes dos e das falantes, tanto implícitas como explícitas.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes orais das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxectar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinaria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir;

intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar a alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

1.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

1.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto, variedade de lingua, rexistro, tema, enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

1.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...), introdución do tema, tematización, desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia, elipse, repetición, reformulación, énfase. Expansión temática: exemplificación, reforzo, contraste, introdución de subtemas. Cambio temático: digresión, recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión dunha ampla gama léxica oral de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en medios específicos segundo o ámbito e o contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a estes, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

1.3. Criterios de avaliación.

Posúe un amplo repertorio de competencias socioculturais e sociolingüísticas que lle permite apreciar con facilidade diferenzas de rexistro e as sutilezas propias da comunicación oral nas culturas, comunidades de práctica e grupos nos que se fala o idioma.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión da intención, o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes dos e das falantes, tanto implícitas como explícitas.

Recoñece, segundo o contexto específico, a intención e significación dun amplo repertorio de expoñentes das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

É capaz de seguir un discurso extenso incluso cando non está claramente estruturado e cando as relacións son só supostas e non están sinaladas explicitamente.

É o bastante hábil como para utilizar as claves contextuais, discursivas, gramaticais e léxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora, e prever o que vai ocorrer.

Recoñece unha gran diversidade de expresións idiomáticas e coloquiais e aprecia connotacións e matices sutís de significado, aínda que é posible que necesite confirmar algúns detalles se o acento non lle resulta familiar.

Distingue unha ampla gama de patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación, o que lle permite comprender a calquera falante ou persoa interlocutora, aínda que é posible que teña que confirmar algúns detalles cando o acento lle resulta descoñecido.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Facer declaracións públicas con fluidez, case sen esforzo, usando certa entoación para transmitir con precisión matices sutís de significado.

Realizar presentacións extensas, claras e ben estruturadas, sobre un tema complexo, ampliando con certa extensión, integrando outros temas, desenvolvendo ideas concretas e defendendo puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados, apartándose cando sexa necesario do texto preparado e estendéndose sobre aspectos propostos de forma espontánea polos/as oíntes, e terminando cunha conclusión apropiada, así como responder espontaneamente e sen apenas esforzo ás preguntas da audiencia.

Levar a cabo transaccións, xestións e operacións complexas en que se debe negociar a solución de conflitos, establecer as posturas, desenvolver argumentos, facer concesións e establecer con claridade os límites de calquera concesión que se estea disposto a realizar, utilizando unha linguaxe persuasiva, negociando os pormenores con eficacia e facéndolles fronte a respostas e dificultades imprevistas.

Participar de maneira plena nunha entrevista, como entrevistador/a ou como entrevistado/a, ampliando e desenvolvendo as ideas discutidas con fluidez e sen apoio, e utilizando con flexibilidade os mecanismos adecuados en cada momento para expresar reaccións e para manter o bo desenvolvemento do discurso.

Participar activamente en conversas informais animadas, cunha ou varias persoas interlocutoras, que traten temas abstractos, complexos, específicos e incluso descoñecidos, e nas cales se faga un uso emocional, alusivo ou humorístico do idioma, expresando as propias ideas e opinións con precisión, presentando liñas argumentais complexas de maneira convincente e respondendo a estas con eficacia, facendo un bo uso das interxeccións.

Participar activamente e con gran facilidade en conversas e discusións formais animadas (en debates, charlas, coloquios, reunións, seminarios...) nas cales se traten temas abstractos, complexos, específicos e incluso descoñecidos, identificando con precisión os argumentos dos diferentes puntos de vista, argumentando a propia postura formalmente, con precisión e convicción, respondendo a preguntas e comentarios e contestando de forma fluída, espontánea e adecuada a argumentacións complexas contrarias.

2.2. Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Dominio das estratexias discursivas e de compensación que permitan expresar o que se quere dicir adecuando con eficacia o discurso a cada situación comunicativa e que fagan imperceptibles as dificultades ocasionais.

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes orais das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, per-

miso, que alguén faga algo; negarlle permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvida, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar a alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Cofecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado.

2.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

2.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Cofecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Cofecemento e utilización correcta e adecuada ao contexto dunha ampla gama léxica oral de carácter xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acen-tuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua e en me-dios específicos segundo o ámbito e o contexto comunicativos, e transmisión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a estes, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de pro-cesos fonolóxicos de enordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

2.3. Criterios de avaliación.

Utiliza o idioma con flexibilidade e eficacia para fins sociais, incluíndo o uso emocional, alusivo e humorístico, adaptando o que se di e os medios de expresalo á situación e ao/á receptor/a, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias.

Mostra un dominio das estratexias discursivas e de compensación que fai imperceptibles as dificultades ocasionais que poida ter para expresar o que quere dicir e que lle permite adecuar con eficacia o seu discurso a cada situación comunicativa, p. ex., utiliza esponta-neamente unha serie de expresións adecuadas para ganar tempo mentres reflexiona sen perder a súa quenda de palabra, substitúe por outra unha expresión que non lembra sen que o seu interlocutor ou a súa interlocutora se dea conta, sorteia unha dificultade cando se atopa con ela e volve a formular o que quere dicir sen interromper totalmente a fluidez do discurso, ou corrixe os seus lapsos e cambia a expresión, se dá lugar a malentendidos.

Desenvolve argumentos detallados de maneira sistemática e ben estruturada, relacio-nando lóxicamente os puntos principais, resaltando os puntos importantes, desenvolvendo aspectos específicos e concluíndo adecuadamente.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión e rebate os argumentos e as críticas dos seus interlocutores ou das súas interlocutoras de maneira convincente e sen ofender, respondendo a preguntas e comentarios e contestando de for-ma fluída, espontánea e adecuada.

Utiliza os expoñentes orais das funcións comunicativas máis adecuados para cada con-texto específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Estrutura ben e claramente o seu discurso mostrando un uso adecuado de criterios de organización e un bo dominio dunha ampla gama de conectores e mecanismos de cohesión propios da lingua oral segundo o xénero e tipo textual.

Manifesta un alto grao de corrección gramatical de modo consistente e os seus erros son escasos e apenas apreciables.

Domina un amplo repertorio léxico, incluíndo expresións idiomáticas e coloquiais, que lle permite superar con soltura as súas deficiencias mediante circunloquios, aínda que poida cometer pequenos e esporádicos deslices, pero sen erros importantes de vocabulario e sen que apenas se note que busca expresións ou que utiliza estratexias de evitación.

Ten unha capacidade articulatória próxima a algunha(s) das variedades estándar propias da lingua meta e varía a entoación e coloca a énfase da oración correctamente para expresar matices sutís de significado.

Exprésase con fluidez e espontaneidade, case sen esforzo; só un tema conceptualmente difícil pode obstaculizar un discurso fluído e natural.

Elixo unha frase apropiada dunha serie de posibles enunciados do discurso para introducir os seus comentarios adecuadamente co fin de tomar a palabra ou ganar tempo para manter o uso da palabra mentres pensa.

É capaz de aproveitar o que di a persoa interlocutora para intervir na conversa.

Relaciona con destreza a súa contribución coa doutros/as falantes.

Adecúa as súas intervencións ás dos seus interlocutores ou das súas interlocutoras para que a comunicación flúa sen dificultade.

Formula preguntas para comprobar que comprendeu o que a persoa interlocutora quixo dicir e consegue a aclaración dos aspectos ambiguos.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender con todo detalle instrucións, indicacións, normativas, avisos ou outras informacións de carácter técnico extensas e complexas, incluíndo detalles sobre condicións

e advertencias, tanto se se relacionan coa propia especialidade coma se non, sempre que se poidan reler as seccións máis difíciles.

Comprender os matices, as alusións e as implicacións de notas, mensaxes e correspondencia persoal, en calquera soporte e sobre temas complexos, e que poidan presentar trazos idiosincráticos polo que respecta á estrutura ou ao léxico (formato non habitual, linguaxe coloquial ou ton humorístico).

Comprender en detalle a información contida en correspondencia formal de carácter profesional ou institucional, identificando matices tales como as actitudes, os niveis de formalidade e as opinións, tanto implícitas como explícitas.

Comprender con todo detalle artigos, informes, actas, memorias e outros textos extensos e complexos no ámbito social, profesional ou académico, e identificar detalles sutís que inclúen actitudes e opinións tanto implícitas como explícitas.

Comprender en detalle a información contida en textos de consulta e referencia de carácter profesional ou académico, en calquera soporte, sempre que se poidan volver a ler as seccións difíciles.

Comprender sen dificultade as ideas e posturas expresadas, tanto implícita como explicitamente, en artigos ou outros textos periodísticos de certa extensión, en calquera soporte, tanto de carácter xeral como especializado, nos cales se comentan e analizan puntos de vista, opinións e as súas implicacións.

Comprender sen dificultade textos literarios contemporáneos extensos, dunha variedade lingüística estendida e sen unha especial complexidade conceptual, e captar a mensaxe, as ideas e conclusións implícitas, recoñecendo o fondo social, político ou histórico da obra.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos escritos, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros e dialectos.

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas para comprender o que se pretende ou se require en cada caso e utilización das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes escritos das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despe-

dirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar a alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

3.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

3.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Comprensión dos significados xerais e específicos, segundo o contexto de comunicación, asociados ás convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou os caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

3.3. Criterios de avaliación.

Posúe un amplo repertorio de competencias socioculturais e sociolingüísticas, incluíndo aspectos sociopolíticos e históricos, que lle permite apreciar con facilidade o trasfondo e

os trazos idiosincráticos da comunicación escrita nas culturas, comunidades de práctica e grupos en que se utiliza o idioma.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora, e sacar as conclusións apropiadas.

Identifica con rapidez o contido e a importancia de textos sobre unha ampla serie de temas profesionais ou académicos e decide se é oportuna unha lectura e análise máis profundas.

Busca con rapidez en textos extensos e complexos para localizar detalles relevantes.

Recoñece, segundo o contexto, o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e significación dunha ampla variedade de expoñentes das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Pode localizar información ou seguir o fío da argumentación nun texto de estrutura discursiva complexa ou que non está perfectamente estruturado ou no cal as relacións e conexións non están expresadas, ou non sempre se expresan, de maneira clara e con marcadores explícitos.

Domina un amplo repertorio léxico escrito, recoñece unha gran diversidade de expresións idiomáticas e coloquiais e aprecia connotacións e matices sutís de significado, aínda que en ocasións é posible que necesite consultar un dicionario, ben de carácter xeral, ben especializado.

Comprende os significados e as funcións asociados a unha ampla gama de estruturas sintácticas propias da lingua escrita segundo o contexto e o xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (inversión ou cambio da orde das palabras).

Comprende as intencións comunicativas que subxacen tras o uso dunha ampla gama de convencións ortotipográficas da lingua meta, tanto en soporte papel como dixital.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Tomar notas detalladas durante unha conferencia, un curso ou un seminario que trate temas da súa especialidade, ou durante unha conversa formal, reunión, discusión ou debate animados no ámbito profesional, transcribindo a información de maneira tan precisa e próxima ao orixinal que as notas tamén poderían ser útiles para outras persoas.

Escribir correspondencia persoal en calquera soporte e comunicarse en foros virtuais, expresándose con claridade, detalle e precisión e relacionándose coas persoas destinatarias con flexibilidade e eficacia, incluíndo usos de carácter emocional, alusivo e humorístico.

Escribir, coa corrección e formalidade debidas, e independentemente do soporte, correspondencia formal dirixida a institucións públicas ou privadas en que, p. ex., se fai unha reclamación ou demanda complexa ou se expresan opinións a favor ou en contra de algo, achegando información detallada e esgrimindo os argumentos pertinentes para apoiar ou rebater posturas.

Escribir informes, memorias, artigos, ensaios ou outros tipos de texto sobre temas complexos en ámbitos de carácter público, académico ou profesional, claros e ben estruturados, resaltando as ideas principais, ampliando con certa extensión, defendendo puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados e terminando cunha conclusión apropiada.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos escritos, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros e dialectos.

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Aplicación flexible e eficaz das estratexias máis adecuadas en cada caso para elaborar unha ampla gama de textos escritos complexos axustados ao seu contexto específico, planificando a mensaxe e os medios en función do efecto sobre o/a receptor/a.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes escritos das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxectar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal coma unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e

desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

4.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

4.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e a cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescripción, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Utilización correcta e adecuada ao contexto dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Utilización correcta e adecuada ao contexto das convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou dos caracteres e os seus usos nas diversas formas.

4.3. Criterios de avaliación.

Adapta o que di e os medios de expresalo á situación, á persoa receptora, ao tema e ao tipo de texto, e adopta un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, aplicando os seus coñecementos e competencias socioculturais e sociolingüísticos con facilidade para establecer diferenzas de rexistro e estilo e para adecuar con eficacia o texto escrito ás convencións establecidas nas culturas e comunidades de lingua meta respectivas, elixindo unha formulación apropiada entre unha ampla serie de elementos lingüísticos para expresarse con claridade e sen ter que limitar o que quere dicir.

Aplica con soltura as estratexias máis adecuadas para elaborar os distintos textos escritos complexos que lle demanda o contexto específico e planifica o que hai que dicir e os medios para dicilo considerando o efecto que pode producir no/a lector/a.

Utiliza os expoñentes escritos das funcións comunicativas máis apropiados para cada contexto, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Amosa control das estruturas organizativas textuais e dos mecanismos complexos de cohesión do texto escrito e pode ilustrar os seus razoamentos con exemplos pormenorizados e precisar as súas afirmacións e opinións de acordo coas súas diversas intencións comunicativas en cada caso.

Utiliza unha ampla gama de estruturas sintácticas que lle permiten expresarse por escrito con precisión e mantén un alto grao de corrección gramatical de modo consistente; os erros son escasos e practicamente inapreciables.

Posúe un amplo repertorio léxico escrito que inclúe expresións idiomáticas e coloquialismos e que lle permite mostrar un alto grao de precisión, superar con soltura as súas deficiencias mediante circunloquios e non cometer máis que pequenos e esporádicos deslices no uso do vocabulario.

Utiliza as convencións ortotipográficas propias da lingua meta para producir textos escritos nos cales a estrutura, a distribución en parágrafos e a puntuación son consistentes e prácticas e nos cales a ortografía é correcta, salvo deslices tipográficos de carácter esporádico.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos.

Trasladar oralmente nun novo texto coherente, parafraseándoos ou resumíndoos, información, opinións e argumentos contidos en textos escritos ou orais longos e minuciosos de diverso carácter e procedentes de diversas fontes, como ensaios ou conferencias.

Facer unha interpretación consecutiva en charlas, reunións, encontros ou seminarios relacionados coa propia especialidade, con fluidez e flexibilidade, transmitindo a información importante nos seus propios termos.

Mediar con fluidez e eficacia entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas sobre temas tanto relacionados cos campos de interese persoal ou da propia especialización como de fóra dos ditos campos (en reunións, seminarios, mesas redondas ou en situacións potencialmente conflitivas), tendo en conta as diferenzas e as implicacións sociolingüísticas e socioculturais destas e reaccionando en consecuencia, transmitindo, de maneira clara e concisa, información significativa e formulando as preguntas e facendo os comentarios pertinentes co fin de obter os detalles necesarios ou comprobar supostas inferencias e significados implícitos.

Tomar notas escritas para terceiras persoas, recollendo, coa debida precisión, información específica e relevante contida en textos escritos complexos, aínda que claramente estruturados, sobre temas de interese persoal ou do propio campo de especialización nos ámbitos académico e profesional.

Tomar notas escritas detalladas para terceiras persoas, coa precisión necesaria e unha boa estruturación, durante unha conferencia, entrevista, seminario, reunión ou debate claramente estruturados, articulados a velocidade normal nunha variedade da lingua ou nun acento cos que se estea familiarizado/a, e sobre temas complexos e abstractos, tanto fóra como dentro do propio campo de interese ou especialización, seleccionando que información e argumentos relevantes consignar segundo se desenvolve o discurso.

Trasladar por escrito nun novo texto coherente, parafraseándoos ou resumíndoos, información, opinións e argumentos contidos en textos orais ou escritos longos e minuciosos de diverso carácter e procedente de diversas fontes (diferentes medios de comunicación, diversos textos académicos ou varios informes ou outros documentos de carácter profesional).

Resumir, comentar e analizar por escrito os aspectos principais, a información específica relevante e os diferentes puntos de vista contidos en noticias, artigos sobre temas de interese xeral, entrevistas ou documentais que conteñen opinións, argumentos e análises.

Traducir fragmentos, relevantes con respecto a actividades do propio interese nos ámbitos persoal, académico ou profesional, de textos escritos tales como correspondencia formal, informes, artigos ou ensaios.

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Bo dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación con facilidade e eficacia: conciencia da alteridade, conciencia sociolingüística, coñecementos culturais específicos, observación, escoita, avaliación, interpretación, posta en relación, adaptación, imparcialidade, metacomunicación, respecto, curiosidade, apertura de miras, tolerancia.

5.3. Criterios de avaliación.

Posúe un coñecemento amplo e concreto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos propios das culturas e das comunidades de práctica en que se fala o idioma, incluídas as sutilezas e implicacións das actitudes que reflicten os seus usos e os seus valores e intégraas con facilidade na súa competencia intercultural xunto coas convencións das súas propias linguas e culturas, o que lle permite extraer as conclusións e relacións apropiadas e actuar en consecuencia, nunha ampla gama de rexistros e estilos, coa debida flexibilidade segundo as circunstancias, e con eficacia.

Aplica con soltura as estratexias adecuadas para adaptar os textos que debe procesar ao propósito, á situación, ás persoas receptoras e á canle de comunicación, sen alterar a información e as posturas orixinais.

Produce un texto coherente e cohesionado a partir dunha diversidade de textos fonte.

Sabe facer unha cita e utiliza as referencias seguindo as convencións de acordo co ámbito e co contexto comunicativos, p. ex., nun texto académico.

Transmite con claridade os puntos destacados e máis relevantes dos textos fonte, así como todos os detalles que considera importantes en función dos intereses e das necesidades das persoas destinatarias.

Xestiona con flexibilidade a interacción entre as partes para procurar que flúa a comunicación, indicando a súa comprensión e interese; elaborando, ou pedíndolles ás partes que elaboren o dito con información detallada ou ideas relevantes; axudando a expresar con claridade as posturas e a desfacer malentendidos; volvendo sobre os aspectos importantes, iniciando outros temas ou recapitulando para organizar a discusión e orientándoa cara á resolución do problema ou do conflito en cuestión.

Nivel avanzado C2.

Introdución ao nivel.

As ensinanzas de nivel avanzado C2 teñen por obxecto capacitar o alumnado para comunicarse sen ningunha dificultade, e cun grao de calidade como pode observarse nun/nunha falante culto/a, en situacións de alta complexidade nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, entre outras cursar estudos ao máis alto nivel, incluídos programas de posgrao e doutoramento, ou participar activamente e con soltura na vida académica (titorías, seminarios, conferencias internacionais); liderar equipos interdisciplinares en proxectos complexos e exixentes, ou negociar e persuadir con eficacia a nivel de alta dirección en ámbitos profesionais internacionais.

Para isto, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con total naturalidade para participar en todo tipo de situacións, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, que requiran comprender, producir, coproducir e procesar unha ampla gama de textos orais e escritos extensos e complexos, que versen sobre temas tanto abstractos como concretos de carácter xeral e especializado, tanto fóra como dentro do propio campo de especialización, nunha gran variedade de acentos, rexistros e estilos, e cun amplo repertorio léxico e estrutural que inclúa expresións idiomáticas, coloquiais, xeográficas e especializadas e permita apreciar e expresar sutís matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel avanzado C2, o alumnado será capaz de:

– Comprender con total facilidade, sempre que dispoña dun certo tempo para habituarse ao acento, practicamente a calquera interlocutor/a e calquera texto oral, producido en vivo ou retransmitido, independentemente da canle e incluso en ambientes con ruído, recoñecendo significados implícitos e apreciando diferenzas sutís de estilo, incluso cando o texto se articule a unha velocidade rápida, presente trazos estruturais, léxicos ou de pronuncia idiosincráticos (estruturas non lineais ou formatos pouco usuais, coloquialismos, variantes lingüísticas, argot ou terminoloxía descoñecida, ironía ou sarcasmo), e/ou verse sobre temas incluso alleos á súa experiencia, interese ou campo académico ou profesional ou de especialización.

– Producir e coproducir, con naturalidade, comodidade, soltura e fluidez, textos orais extensos, detallados, formalmente correctos, e a miúdo destacables, para comunicarse en

calquera tipo de situación da vida persoal, social, profesional e académica, adaptando con total eficacia o estilo e o rexistro aos diferentes contextos de uso, sen cometer erros salvo algún *lapsus linguae* ocasional, e mostrando gran flexibilidade no uso dun amplo repertorio de expresións, acentos e patróns de entoación que lle permitan transmitir con precisión sutís matices de significado.

– Comprender en profundidade, apreciar, e interpretar de maneira crítica, co uso esporádico do dicionario, unha ampla gama de textos extensos e complexos, tanto literarios como técnicos ou doutra índole, contemporáneos ou non, nos que se utilicen unha linguaxe especializada, xogos de palabras, unha gran cantidade de argot, coloquialismos, expresións idiomáticas, variantes lingüísticas ou outros trazos idiosincráticos, e que poidan conter xuízos de valor velados, ou nos cales gran parte da mensaxe se expresa dunha maneira indirecta e ambigua, apreciando distincións sutís de estilo e significado, tanto implícito como explícito.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, e incluso a velocidade rápida en tempo real, textos escritos de calidade, exentos de erros salvo algún descoido de carácter tipográfico, sobre temas complexos e incluso de tipo técnico, cun estilo apropiado e eficaz e unha estrutura lóxica que lle axude ao lector ou á lectora a identificar e reter as ideas e os aspectos máis significativos e nos que transmite con precisión sutís matices de significado, incluídos os usos alusivos do idioma.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas para trasladar practicamente calquera clase de texto oral ou escrito, recoñecendo significados implícitos e apreciando diferenzas de estilo, incluso cando o texto se articule a unha velocidade moi alta ou presente trazos estruturais, léxicos ou de pronunciación ou de escritura idiosincráticos (variantes lingüísticas, linguaxe literaria ou léxico especializado), todo isto sen dificultade, adaptando con total eficacia o estilo e rexistro aos diferentes contextos de uso e amosando unha riqueza de expresión e un acento e entoación que permitan transmitir con precisión sutís matices de significado.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos.

Comprender, independentemente da canle e incluso nun ambiente con ruído, instrucións detalladas e calquera tipo de información específica en declaracións e anuncios públicos que teñen pouca calidade e un son distorsionado.

Comprender calquera información técnica complexa, como por exemplo, instrucións de funcionamento, normativas ou especificacións de produtos, servizos ou procedementos de calquera índole, coñecidos ou descoñecidos, e sobre todos os asuntos relacionados, directa ou indirectamente, coa súa profesión ou coas súas actividades académicas.

Comprender conferencias, charlas, discusións e debates especializados, sobre temas complexos de carácter público, profesional ou académico, aínda que conteñan unha gran cantidade de expresións coloquiais, variantes lingüísticas ou terminoloxía especializada ou pouco habitual, entendendo en detalle os argumentos que se esgrimen.

Comprender con facilidade as interaccións complexas e os detalles de conversas e debates animados e extensos entre terceiras persoas, incluso sobre temas abstractos, complexos ou descoñecidos, apreciando plenamente os matices, os trazos socioculturais da linguaxe que se utiliza e as implicacións do que se di ou se insinúa.

Comprender conversas, discusións e debates extensos e animados nos que se participa, incluso sobre temas académicos ou profesionais complexos e cos que non se está familiarizado/a, aínda que non estean claramente estruturados e a relación entre as ideas sexa soamente implícita, e reaccionar en consecuencia.

Comprender sen esforzo, e apreciar en profundidade, películas, obras de teatro ou outro tipo de espectáculos e programas de televisión ou radio que conteñan unha gran cantidade de argot ou linguaxe coloquial, dialectal ou expresións idiomáticas, identificando pormenores e sutilezas como actitudes e relacións implícitas entre os e as falantes, e apreciando alusións e implicacións de tipo sociocultural.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos orais e apreciación das sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais da comunicación natural, eficaz e precisa, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico do idioma, o que supón recoñecer e comprender as intencións comunicativas dunha ampla gama de marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos e unha gran diversidade de expresións idiomáticas, coloquiais, xeográficas e de argot.

1.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Utilización eficaz das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e fonético-fonolóxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora e sacar as conclusións apropiadas.

1.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes orais propios de cada contexto comunicativo específico, incluso especializado, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por

alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar a alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

1.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión dunha ampla gama de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e en calquera rexistro, apreciando un amplo repertorio de recursos de produción e procesamento de textos axustados a contextos específicos, incluso especializados:

1.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

1.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas formal e conceptualmente complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movementos, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención, e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión dunha ampla gama léxica oral de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot, e apreciación dos niveis connotativos do significado.

1.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en medios específicos segundo o ámbito e o contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a estes, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

1.3. Criterios de avaliación.

Aprecia en profundidade as implicacións socioculturais do que se di e da maneira de dicilo, e pode reaccionar en consecuencia.

Recoñece con facilidade os usos emocional, humorístico e alusivo do idioma, apreciando diferentes variedades da lingua e cambios de rexistro e de estilo.

Aprecia matices como a ironía ou o sarcasmo e saca as conclusións apropiadas do uso que se fai deles.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou o que se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e fonético-fonolóxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora e sacar as conclusións apropiadas.

Pode localizar información ou seguir o fío da argumentación nun texto oral de estrutura discursiva complexa ou que non está perfectamente estruturado, ou en que as relacións e conexións non están expresadas, ou non sempre se expresan, de maneira clara e con marcadores explícitos.

Recoñece, segundo o contexto e o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e significación dunha ampla gama de expoñentes orais complexos das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Identifica os significados e funcións asociados a unha ampla gama de estruturas sintácticas propias da lingua oral segundo o contexto e xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico, por exemplo, unha pregunta retórica.

Aprecia os niveis connotativos do significado e ten un bo dominio dun repertorio léxico de recepción oral moi amplo que inclúe termos especializados, expresións idiomáticas e coloquiais, variantes lingüísticas e argot.

Recoñece xogos de palabras e figuras estilísticas, como a metáfora, e pode vulgar a súa función dentro do texto e con respecto ao contexto.

Manifesta unha capacidade de percepción, sen apenas esforzo, das variedades fonético-fonolóxicas estándar propias da lingua meta e recoñece os matices sutís de significado

e as diversas intencións pragmáticas (cortesía, humor, ironía, sarcasmo e outras) asociados aos diferentes patróns de entoación segundo o contexto comunicativo específico.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos.

Facer declaracións públicas con fluidez e flexibilidade usando certa entoación para transmitir con precisión matices sutís de significado.

Realizar presentacións convincentes ante colegas e persoas expertas e pronunciar conferencias, relatorios e charlas, extensas, ben estruturadas e detalladas, sobre temas e asuntos públicos ou profesionais complexos, demostrando seguridade e adaptando o discurso con flexibilidade para adecualo ás necesidades dos/as oíntes, e manexando con habilidade e enfrontándose con éxito a preguntas difíciles, imprevisibles, e incluso hostís, destes/as.

Pronunciar conferencias ou impartir seminarios sobre temas e asuntos académicos complexos, con seguridade e de modo elocuente a un público que non coñece o tema, adaptándose a cada auditorio e desenvolvéndose sen ningunha dificultade ante calquera pregunta ou intervención de membros da audiencia.

Participar con total soltura en entrevistas, como entrevistador/a ou como entrevistado/a, estruturando o que di e desenvolvéndose con autoridade e con total fluidez, mostrando dominio da situación e capacidade de reacción e improvisación.

Realizar e xestionar con total eficacia operacións e transaccións complexas, incluso delicadas, ante institucións públicas ou privadas de calquera índole e negociar, con argumentos ben organizados e persuasivos, as relacións con particulares e entidades e a solución dos conflitos que puidesen xurdir das ditas relacións.

Conversar cómoda e adecuadamente, sen ningunha limitación, en todo tipo de situacións da vida social e persoal, dominando todos os rexistros e o uso apropiado da ironía e o eufemismo.

Participar sen ningunha dificultade e con fluidez en reunións, seminarios, discusións, debates ou coloquios formais sobre asuntos complexos de carácter xeral ou especializado, profesional ou académico, incluso se se levan a cabo a unha velocidade moi rápida,

utilizando argumentos claros e persuasivos, matizando con precisión para deixar claros os seus puntos de vista, e sen ningunha desvantaxe respecto aos/ás falantes nativos/as.

2.2. Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

2.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Dominio das estratexias discursivas e de compensación que permitan expresar o que se quere dicir sen ningunha limitación, adecuando con eficacia o discurso a cada situación comunicativa específica de carácter complexo.

2.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante expoñentes complexos orais das ditas funcións, adecuados a cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvinda; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou por algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, con que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

2.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

2.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temáti-

ca: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

2.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención, e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Coñecemento e utilización correcta e adecuada ao contexto dunha ampla gama léxica oral de carácter xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos

ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

2.2.7. Competencia e contidos fonético-fonolóxicos.

Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acen-tuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en me-dios específicos segundo o ámbito e o contexto comunicativos, e transmisión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a estes, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de pro-cesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas para expresar sutís matices de significado.

2.3. Criterios de avaliación.

Coñece en profundidade as implicacións socioculturais que pode ter o que di e a manei-ra de dicilo e actúa en consecuencia, adaptándose de forma natural á situación e á persoa receptora, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, comunicán-dose con naturalidade, eficacia e precisión, utilizando diferentes variedades da lingua e distintos rexistros segundo o contexto específico de comunicación e expresando matices sutís coa axuda dunha ampla gama de expresións idiomáticas, coloquiais, xeográficas e de argot.

Pode expresarse de forma conscientemente irónica, ambigua ou humorística.

Pode falar sobre asuntos complexos ou delicados sen resultar inconveniente.

Utiliza correcta e adecuadamente todo tipo de estratexias e recursos para controlar e reparar o seu discurso, axustándoos con eficacia, naturalidade e precisión a un contexto complexo específico, incluso especializado.

Sabe sortear as dificultades que puidese ter con tanta discreción que a persoa interlo-cutora apenas se dá conta.

Saca proveito dun dominio amplo e fiable dun completo repertorio de elementos lin-güísticos para formular pensamentos con precisión, poñer énfase, diferenciar e eliminar a ambigüidade, sen manifestar ningunha limitación do que quere dicir.

Produce discursos claros, fluídos e ben estruturados cuxa estrutura lóxica lle resulta eficaz e lle axuda ao/á oínte a fixarse en elementos significativos e a recordalos.

Crea textos coherentes e cohesionados facendo un uso completo e apropiado dunha variedade de criterios de organización e dunha gran diversidade de mecanismos de cohesión.

Leva a cabo as funcións comunicativas ou os actos de fala correspondentes, utilizando os expoñentes das ditas funcións, formal e conceptualmente complexos, máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, incluso especializado, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comunica con total certeza información complexa e detallada.

Pode dar explicacións coherentes de carácter teórico.

Realiza descrições claras, fluídas, elaboradas e a miúdo destacables.

Pode facer declaracións claras, fluídas, elaboradas e a miúdo memorables.

Realiza narracións detalladas integrando varios temas, desenvolvendo aspectos concretos e terminando cunha conclusión apropiada.

Presenta ideas e puntos de vista de maneira moi flexible co fin de os poñer de relevo, diferenciarlos e eliminar a ambigüidade.

Argumenta sobre un asunto complexo adaptando a estrutura, o contido e a énfase co fin de convencer da validez da súa postura a distintos tipos de oíntes e interlocutores/as.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión e rebate os argumentos dos seus interlocutores ou das súas interlocutoras con soltura e de maneira convincente.

Utiliza sen problemas as estruturas gramaticais da lingua meta, incluso aquelas formal e conceptualmente complexas e con efectos comunicativos máis sutís, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (singular/plural xeneralizador e de modestia).

Mantén un consistente control gramatical sobre un repertorio lingüístico complexo, incluso cando a súa atención se centra noutras actividades, por exemplo, na planificación do seu discurso ou no seguimento das reaccións dos/as demais.

Utiliza con consistencia un vocabulario correcto e apropiado, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot, e unha ampla gama de expresións co fin de enriquecer, matizar e precisar o que quere dicir e transmite con precisión matices sutís de significado mediante o uso dunha ampla serie de elementos cualificativos e de procedementos de modificación, por exemplo, elementos que expresan grao ou cláusulas que expresan limitacións.

Substitúe unha palabra que non lembra por un termo equivalente dunha maneira tan sutil que apenas se nota.

Manifesta unha capacidade articulatória segundo algunhas das variedades estándar propias da lingua meta e axusta a entoación á situación comunicativa, variándoa para expresar matices sutís de significado e adaptándose aos estados de ánimo e ás diversas intencións pragmáticas (cortesía, humor, ironía, sarcasmo e outras).

Exprésase con total naturalidade, sen esforzarse nin dubidar, mediante un discurso amplo e seguido cunha fluidez natural, e detense só para considerar as palabras máis apropiadas coas que expresar os seus pensamentos ou para buscar un exemplo ou unha explicación adecuada.

Pode tomar a palabra, mantela e cedela de maneira completamente natural.

Contribúe ao progreso do discurso invitando a outras persoas a participar, formulando preguntas ou propoñendo cuestións para abundar nos temas tratados ou noutros novos, desenvolvendo ou aclarando aspectos do dito polos/as interlocutores/as e facendo un resumo das posturas e dos argumentos destes/as e, de ser o caso, dos seus propios.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos.

Comprender sen dificultade calquera tipo de información pública, instrución, ou disposición que poida interesarlle a un/unha mesmo/a ou a terceiras persoas, incluíndo os seus aspectos sutís e aqueles que poden derivar do seu contido.

Comprender en detalle a información e as implicacións de instrucións, normativas, ordenamentos, códigos, contratos ou outros textos legais complexos relativos ao mundo profesional ou académico en xeral e ao propio campo de especialización en particular.

Comprender en profundidade e detalle todo tipo de textos produto da actividade profesional ou académica (actas, resumos, conclusións, informes, proxectos, traballos de investigación) ou calquera documento de uso interno ou de difusión pública correspondente a estes ámbitos.

Comprender información detallada en textos extensos e complexos no ámbito público, social e institucional, por exemplo, informes que inclúen datos estatísticos, identificando actitudes e opinións implícitas no seu desenvolvemento e conclusións e apreciando as relacións, alusións e implicacións de tipo sociopolítico, socioeconómico ou sociocultural.

Comprender en detalle e en profundidade, e interpretar de maneira crítica, a información, ideas e implicacións de calquera tipo de material bibliográfico de consulta ou de referencia de carácter especializado académico ou profesional, en calquera soporte.

Comprender todo tipo de publicacións periódicas de carácter xeral, ou especializado dentro da propia área profesional, académica ou de interese.

Comprender sen dificultade as ideas e posturas expresadas en editoriais, artigos de fondo, recensións e críticas, ou outros textos periodísticos de certa extensión, tanto de carácter xeral como especializado, e en calquera soporte, nos que gran parte da mensaxe se expresa dunha maneira indirecta ou ambigua, ou que conteñen numerosas alusións ou xuízos de valor velados.

Comprender con facilidade e en detalle calquera tipo de correspondencia persoal, e formal de carácter público, institucional, académico ou profesional, incluída aquela sobre asuntos especializados ou legais, identificando matices tales como as actitudes, os niveis de formalidade e as posturas, tanto implícitas como explícitas, dos e das remitentes.

Comprender sen dificultade e interpretar de maneira crítica textos literarios extensos de calquera xénero, tanto clásicos como contemporáneos, apreciando recursos literarios (símiles, metáforas...), trazos de estilo, referencias contextuais (culturais, sociopolíticas, históricas ou artísticas), así como as súas implicacións.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos escritos e apreciación das sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais da comunicación escrita, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico do idioma, o que supón recoñecer e comprender as intencións comunicativas dunha ampla gama de marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros e dialectos e unha gran diversidade de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

3.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas para comprender o que se pretende ou o que se require en cada caso e utilización das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora e sacar as conclusións apropiadas.

3.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes escritos das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, insultar, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

3.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

3.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

3.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mante-

mento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

3.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Comprensión dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

3.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Comprensión dos significados xerais e específicos, segundo o contexto de comunicación, asociados ás convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto o dos caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

3.3. Criterios de avaliación.

Aprecia en profundidade as implicacións socioculturais do que le e dos seus modos de expresión e pode reaccionar en consecuencia.

Recoñece con facilidade os usos emocional e alusivo do idioma, apreciando diferentes variedades da lingua e cambios de rexistro e de estilo.

Aprecia matices como a ironía ou o sarcasmo e saca as conclusións apropiadas do uso que se fai deles.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor ou da autora, e sacar as conclusións adecuadas.

Pode acceder a calquera fonte de información escrita con rapidez e fiabilidade.

Pode avaliar, de forma rápida e fiable, se as fontes son ou non relevantes para o fin ou para a tarefa en cuestión.

Pode localizar información relevante, así como comprender o seu tema, contido e orientación, a partir dunha lectura rápida do texto.

Busca con rapidez en textos extensos e complexos de diversos tipos, incluídos os menos habituais, e pode ler textos de forma paralela para integrar información contida neles.

Utiliza sen dificultade dicionarios monolingües da súa área de especialización (medicina, economía, dereito...).

Recoñece, segundo o contexto, o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e a significación dunha ampla gama de expoñentes complexos das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comprende os significados e funcións asociados a unha ampla gama de estruturas sintácticas propias da lingua escrita segundo o contexto e o xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico, por exemplo, a metáfora gramatical.

Aprécia os niveis connotativos do significado e ten un bo dominio dun repertorio léxico de lectura moi amplo que inclúe termos especializados, expresións idiomáticas e coloquiais, variantes lingüísticas e argot.

Recoñece xogos de palabras e figuras estilísticas, por exemplo, a metáfora, e pode xulgar a súa función dentro do texto e con respecto ao contexto.

Comprende as intencións comunicativas que subxacen tras o uso dunha ampla gama de convencións ortotipográficas da lingua meta, tanto en soporte papel como dixital, de carácter xeral e especializado.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1. Obxectivos.

Tomar notas e apuntamentos detallados e fidedignos en reunións, seminarios, cursos ou conferencias, incluso mentres se continúa participando activamente neles, reflectindo tanto as palabras utilizadas polo/a falante como as implicacións, alusións ou inferencias do que este/a di.

Negociar o texto de acordos, resolucións, contratos ou comunicados, modificando borradores e realizando corrección de probas.

Escribir recensións, informes ou artigos complexos que presentan unha argumentación ou unha apreciación crítica de textos técnicos de índole académica ou profesional, de obras literarias ou artísticas, de proxectos de investigación ou de traballo ou de publicacións e outras recensións, informes ou artigos escritos por outras persoas.

Escribir informes, artigos, ensaios, traballos de investigación e outros textos complexos de carácter académico ou profesional nos cales se presenta o contexto, o trasfondo teórico e a literatura precedente; se describen os procedementos de traballo; se fai un tratamento exhaustivo do tema; se incorporan e resumen opinións doutras persoas; se inclúen e avalían información e feitos detallados e se presentan as propias conclusións de maneira adecuada e convincente e de acordo coas convencións, internacionais ou da cultura específica, correspondentes a este tipo de textos.

Escribir, independentemente do soporte, cartas ou mensaxes persoais en que se expresa dunha maneira deliberadamente humorística, irónica ou ambigua.

Escribir, independentemente do soporte, correspondencia formal complexa, clara, exenta de erros e ben estruturada, xa sexa para solicitar algo, demandar ou ofrecer os seus servizos a clientes, superiores ou autoridades, adoptando as convencións estilísticas e de formato que requiren as características do contexto específico.

4.2. Competencias e contidos.

4.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos.

Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios, e apreciación das sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais da comunicación escrita, para a produción e coprodución de textos escritos, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico.

4.2.2. Competencia e contidos estratéxicos.

Aplicación natural e eficaz das estratexias discursivas e de compensación máis adecuadas en cada caso para elaborar unha ampla gama de textos complexos axustados ao seu contexto específico, incluso especializado, planificando a mensaxe e os medios en función do efecto que se quere ou se debe producir sobre a persoa receptora.

4.2.3. Competencia e contidos funcionais.

Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes escritos das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supoñer.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder, admitir, consentir, expresar a intención ou a vontade de facer algo, invitar, xurar, negarse a facer algo, ofrecer algo, ofrecer axuda, ofrecerse a facer algo, prometer, retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que a persoa destinataria faga ou non faga algo, tanto se isto é un acto verbal coma unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir a alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negarlle o permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propoñer; reclamar; recomendar; recordarlle algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fálicos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos/ás demais: aceptar e declinar unha invitación, agradecer, atraer a atención, compadecerse, consolar, dar a benvinda, despedirse, expresar condolencia, felicitar, facer cumprimentos, interesarse por alguén ou por algo, invitar, pedir desculpas, presentarse e presentar alguén, rexeitar, saudar, tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e

desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergoña; lamentar; reprochar.

4.2.4. Competencia e contidos discursivos.

Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, incluso especializado:

4.2.4.1. Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

4.2.4.2. Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto...); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

4.2.5. Competencia e contidos sintácticos.

Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita para expresar:

– a entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao);

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obriga, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);

– o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6. Competencia e contidos léxicos.

Utilización correcta, e adecuada ao contexto, dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot.

4.2.7. Competencia e contidos ortotipográficos.

Utilización correcta, e adecuada ao contexto, das convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto o os caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

4.3. Criterios de avaliación.

Escrebe textos complexos extensos e de calidade, mostrando un dominio dos recursos lingüísticos que lle permite expresarse sen ningunha limitación, con gran riqueza estrutural e léxica e con total corrección.

Escrebe textos complexos con claridade e fluidez, cun estilo apropiado e eficaz e unha estrutura lóxica que lle axudan ao/á lector/a a encontrar as ideas significativas, exentos de

erros e nos cales transmite con precisión sutís matices de significado, incluídos os usos alusivos do idioma.

Coñece en profundidade as implicacións socioculturais que pode ter o que escribe e a maneira de o dicir e actúa en consecuencia, adaptándose de forma natural á situación e á persoa destinataria, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, comunicándose con naturalidade, eficacia e precisión, utilizando diferentes variedades da lingua e distintos rexistros segundo o contexto específico de comunicación e expresando matices sutís coa axuda dunha ampla gama de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

Pode expresarse por escrito de forma conscientemente irónica, ambigua ou humorística.

Pode escribir sobre asuntos complexos ou delicados sen resultar inconveniente.

Utiliza correcta e adecuadamente todo tipo de estratexias e recursos para controlar e reparar o seu texto escrito, axustándoos con eficacia, naturalidade e precisión a un contexto complexo específico, incluso especializado.

Saca proveito dun dominio amplo e fiable dun completo repertorio de elementos lingüísticos para formular pensamentos con precisión, poñer énfase, diferenciar e eliminar a ambigüidade, sen manifestar ningunha limitación do que quere dicir.

Crea textos escritos coherentes e cohesionados facendo un uso completo e apropiado dunha variedade de criterios de organización e dunha gran diversidade de mecanismos de cohesión.

Leva a cabo as funcións comunicativas ou os actos de fala correspondentes, utilizando os expoñentes das ditas funcións, formal e conceptualmente complexos, máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, incluso especializado, propios da lingua escrita, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comunica con total certeza información complexa e detallada.

Pode dar explicacións coherentes de carácter teórico.

Realiza descricións claras e detalladas e, a miúdo, destacables.

Realiza narracións detalladas integrando varios temas, desenvolvendo aspectos concretos e terminando cunha conclusión apropiada.

Presenta ideas e puntos de vista de maneira moi flexible co fin de poñelos de relevo, diferencíalos e eliminar a ambigüidade.

Argumenta sobre un asunto complexo adaptando a estrutura, contido e énfase co fin de convencer da validez da súa postura a distintos tipos de persoas destinatarias.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión e rebate os argumentos das persoas coas que mantén correspondencia con soltura e de maneira convincente.

Utiliza sen problemas e sen erros as estruturas gramaticais propias da lingua escrita, incluso aquelas formais e conceptualmente complexas e con efectos comunicativos máis sutís, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico, por exemplo, estruturas pasivas.

Utiliza con consistencia un vocabulario correcto e apropiado, incluídos modismos, coloquialismos, variantes lingüísticas e argot, e unha ampla gama de expresións co fin de enriquecer, matizar e precisar o que quere dicir e transmite con precisión matices sutís de significado mediante o uso dunha ampla serie de elementos cualificativos e de procedementos de modificación, por exemplo, elementos que expresan grao, ou cláusulas que expresan limitacións.

Utiliza as convencións ortotipográficas propias da lingua meta, tanto de carácter xeral como máis específico, e incluso especializado, para producir textos escritos exentos de erros de ortografía, formato, estrutura, distribución en parágrafos e puntuación; se acaso, pode presentar algún descoído tipográfico ocasional.

Relaciónase coa persoa destinataria con total naturalidade, flexibilidade e eficacia.

5. Actividades de mediación.

5.1. Obxectivos.

Trasladar oralmente coa precisión necesaria o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes tanto implícitas como explícitas, así como as posibles implicacións, de textos orais ou escritos de alta complexidade estrutural ou conceptual, ou que presenten trazos idiosincráticos (variantes

lingüísticas, linguaxe literaria, léxico especializado...), identificando as diferenzas de estilo e rexistro, así como matices de intencionalidade.

Parafrasear e resumir en forma oral información e ideas provenientes de diversas fontes, reconstruíndo argumentos e feitos coa debida precisión, de maneira coherente e sen omitir detalles importantes nin incluír detalles ou elementos innecesarios, con naturalidade e eficacia.

Facer unha interpretación simultánea sobre unha ampla serie de asuntos relacionados coa propia especialidade en diversos ámbitos, trasladando coa suficiente precisión sutilezas de rexistro e estilo.

Mediar con eficacia e total naturalidade entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas, en calquera situación, incluso de carácter delicado ou conflictivo, tendo en conta as diferenzas e as implicacións sociolingüísticas e socioculturais e reaccionando en consecuencia.

Tomar notas escritas detalladas para terceiras persoas, con notable precisión e estruturación, durante unha conferencia, reunión, debate ou seminario claramente estruturados e sobre temas complexos dentro ou fóra do propio campo de especialización.

Trasladar por escrito coa debida precisión o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes tanto implícitas como explícitas, así como as posibles implicacións, de textos escritos ou orais de alta complexidade estrutural ou conceptual ou que presenten trazos idiosincráticos (variantes lingüísticas, linguaxe literaria, léxico especializado...), identificando as diferenzas de estilo e de rexistro, así como matices de intencionalidade.

Parafrasear e resumir en forma escrita, con total corrección e eficacia, de maneira coherente e sen incluír detalles irrelevantes, información e ideas contidas en diversas fontes, trasladando de maneira fiable información detallada e argumentos complexos.

Traducir, coa axuda de recursos específicos, fragmentos extensos de textos estrutural e conceptualmente complexos, incluso de tipo técnico, sobre temas xerais e específicos do propio interese, tanto dentro coma fóra do campo propio de especialización, trasladando de maneira fiable o contido da fonte e respectando no posible os seus trazos característicos (p. ex. estilísticos, léxicos ou de formato).

5.2. Competencia e contidos interculturais.

Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación, incluso en situacións delicadas ou conflitivas, con total naturalidade e eficacia: autoconciencia cultural, conciencia da alteridade, conciencia sociolingüística, coñecementos culturais específicos, coñecementos culturais especializados, observación, escoita, avaliación, análise, interpretación, posta en relación, adaptación (incluída resiliencia emocional), ecuanimidade, xestión do estrés, metacomunicación, resolución creativa de problemas, liderado, respecto, empatía, curiosidade, apertura de miras, asunción de riscos, flexibilidade, tolerancia, valores universais.

5.3. Criterios de avaliación.

Aprecia en profundidade as sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos da comunicación para desenvolverse de maneira natural e con comodidade en calquera contexto de mediación.

É plenamente consciente do carácter relativo dos usos e convencións, crenzas e tabús de distintas comunidades e das súas propias e pode explicar, comentar e analizar as semellanzas e diferenzas culturais e lingüísticas de maneira extensa e construtiva, así como superar posibles barreiras ou circunstancias adversas na comunicación poñendo en xogo, de maneira case automática a través da internalización, a súa competencia intercultural e as súas competencias comunicativas lingüísticas.

Comunícase eficazmente e coa precisión necesaria, apreciando e sendo capaz de utilizar todos os rexistros, diferentes variedades da lingua e unha ampla gama de matices de significado.

Sabe seleccionar con gran rapidez e aplicar eficazmente as estratexias de procesamento do texto máis convenientes para o propósito comunicativo específico en función das persoas destinatarias e da situación de mediación (selección, omisión ou reorganización da información).

Produce textos coherentes, cohesionados e de calidade a partir dunha gran diversidade de textos fonte.

Transmite con total certeza información complexa e detallada, así como os aspectos máis sutís das posturas, opinións e implicacións dos textos, orais ou escritos, de orixe.

ANEXO II

Equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro; as reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo; as reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro; e as ensinanzas a que se refire o Real decreto 1041/2017

Ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro
1º curso do ciclo elemental 2º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel básico 2º curso do nivel básico	Nivel básico (A2)	Nivel básico
-	Certificado do nivel básico	Certificado do nivel básico	Certificado do nivel básico A2
3º curso do ciclo elemental	-	Nivel intermedio (B1)	Nivel intermedio B1
Certificación académica do ciclo elemental	-	Certificado do nivel intermedio	Certificado do nivel intermedio B1
1º curso do ciclo superior	-	Nivel avanzado (B2)	Nivel intermedio B2
2º curso do ciclo superior	-		
Certificado de aptitude	-	Certificado do nivel avanzado	Certificado do nivel intermedio B2
-	-	Nivel C1	Nivel avanzado C1
-	-	Certificado do nivel C1	Certificado do nivel avanzado C1
-	-	Nivel C2	Nivel avanzado C2
-	-	Certificado do nivel C2	Certificado do nivel avanzado C2

ANEXO III
Incorporación do alumnado procedente dos plans de estudos anteriores

A. Incorporación do alumnado procedente do plan de estudos regulado no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro.

Para os idiomas inglés, francés, italiano e portugués:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto	
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede	
1º básico	Superado	Nivel básico A2	Nivel básico A1-A2
	Sen superar	Nivel básico A1	

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
2º básico	Superado	Nivel intermedio B1
	Sen superar	Nivel básico A2
1º intermedio	Superado	1º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	Nivel intermedio B1
2º intermedio	Superado	2º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B2
1º avanzado	Superado	1º curso do nivel avanzado C1
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B2
2º avanzado	Superado	2º curso do nivel avanzado C1
	Sen superar	1º curso do nivel avanzado C1
C1	Superado	Nivel avanzado C2
	Sen superar	2º curso do nivel avanzado C1

Para o idioma alemán:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
1º básico	Superado	Nivel básico A2
	Sen superar	Nivel básico A1
2º básico	Superado	1º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	Nivel básico A2
1º intermedio	Superado	2º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B1
2º intermedio	Superado	Nivel intermedio B2
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B1
1º avanzado	Superado	1º curso do nivel avanzado C1
	Sen superar	Nivel intermedio B2
2º avanzado	Superado	2º curso do nivel avanzado C1
	Sen superar	1º curso do nivel avanzado C1
C1	Superado	Nivel avanzado C2
	Sen superar	2º curso do nivel avanzado C1

Para os idiomas chinés e xaponés:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
1º básico	Superado	1º curso do nivel básico A2
	Sen superar	Nivel básico A1
2º básico	Superado	2º curso do nivel básico A2
	Sen superar	1º curso do nivel básico A2
3º básico	Superado	1º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	2º curso do nivel básico A2
1º intermedio	Superado	2º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B1
2º intermedio	Superado	3º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B1
3º intermedio	Superado	1º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	3º curso do nivel intermedio B1
1º avanzado	Superado	2º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B2
2º avanzado	Superado	-
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B2

Para o idioma ruso:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
1º básico	Superado	Nivel básico A2
	Sen superar	Nivel básico A1
2º básico	Superado	1º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	Nivel básico A2
1º intermedio	Superado	2º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B1
2º intermedio	Superado	1º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B1

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
1º avanzado	Superado	2º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B2
2º avanzado	Superado	-
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B2

Para o idioma árabe:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
1º básico	Superado	Nivel básico A2
	Sen superar	Nivel básico A1
2º básico	Superado	1º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	Nivel básico A2
1º intermedio	Superado	2º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B1
2º intermedio	Superado	3º curso do nivel intermedio B1
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B1
3º intermedio	Superado	1º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	3º curso do nivel intermedio B1
1º avanzado	Superado	2º curso do nivel intermedio B2
	Sen superar	1º curso do nivel intermedio B2
2º avanzado	Superado	-
	Sen superar	2º curso do nivel intermedio B2

Para os idiomas español como lingua estranxeira e galego:

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
Básico integrado 1º básico 2º básico	Superado	Nivel intermedio B1
	Sen superar	Nivel básico A2

Ensinanzas reguladas no Decreto 191/2007, do 20 de setembro, e no Decreto 239/2008, do 25 de setembro		Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas		Curso a que accede
Intermedio integrado 1º intermedio 2º intermedio	Superado	Nivel intermedio B2
	Sen superar	Nivel intermedio B1
Avanzado integrado 1º avanzado 2º avanzado	Superado	Nivel avanzado C1
	Sen superar	Nivel intermedio B2
C1	Superado	Nivel avanzado C2
	Sen superar	Nivel avanzado C1

B. Incorporación do alumnado procedente do plan de estudos regulado no Real decreto 967/1988, do 2 de setembro.

Para os idiomas inglés, francés, italiano e portugués:

Ensinanzas reguladas no Real decreto 967/1988	Ensinanzas reguladas no presente decreto	
Ensinanzas cursadas	Curso a que accede	
1º curso do ciclo elemental	Nivel básico A2	Nivel básico A1-A2
2º curso do ciclo elemental	Nivel intermedio B1	
3º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B2	
Certificación do ciclo elemental	2º curso do nivel intermedio B2	
1º curso do ciclo superior	1º curso do nivel avanzado C1	
2º curso do ciclo superior Certificado de aptitude	2º curso do nivel avanzado C1	

Para o idioma alemán:

Ensinanzas reguladas no Real decreto 967/1988	Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas	Curso a que accede
1º curso do ciclo elemental	Nivel básico A2
2º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B1
3º curso do ciclo elemental	2º curso do nivel intermedio B1
Certificación do ciclo elemental	Nivel intermedio B2
1º curso do ciclo superior	1º curso do nivel avanzado C1
2º curso do ciclo superior Certificado de aptitude	2º curso do nivel avanzado C1

Para os idiomas chinés e xaponés:

Ensinanzas reguladas no Real decreto 967/1988	Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas	Curso a que accede
1º curso do ciclo elemental	2º curso do nivel básico A2
2º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B1
3º curso do ciclo elemental Certificación do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B2
1º curso do ciclo superior 2º curso do ciclo superior Certificado de aptitude	2º curso do nivel intermedio B2

Para os idiomas árabe e ruso:

Ensinanzas reguladas no Real decreto 967/1988	Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas	Curso ao que accede
1º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel básico A2
2º curso do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B1
3º curso do ciclo elemental Certificación do ciclo elemental	1º curso do nivel intermedio B2
1º curso do ciclo superior 2º curso do ciclo superior Certificado de aptitude	2º curso do nivel intermedio B2

Para os idiomas español como lingua estranxeira e galego:

Ensinanzas reguladas no Real decreto 967/1988	Ensinanzas reguladas no presente decreto
Ensinanzas cursadas	Curso a que accede
1º curso do ciclo elemental 2º curso do ciclo elemental	Nivel intermedio B1
3º curso do ciclo elemental Certificación do ciclo elemental	Nivel intermedio B2
1º curso do ciclo superior 2º curso do ciclo superior Certificado de aptitude	Nivel avanzado C1

